

ODJECI

IZ ŽIVOTA PROVINCIJE PRESVETOG SRCA ISUSOVA
Školskih sestara franjevnika - SPLIT, Lovret

God. 2013./XLIII.

Br. 3/170

SADRŽAJ

RIJEČ PROVINCIJALNE PREDSTOJNICE.....	3
PORUKA SV. OCA	
Naviještanje evanđelja je trajna zadaća Crkve	4
IZ GENERALATA	
Nova uprava Mariborske provincije Bezgrješnog začeca	8
VIII. susret odgojiteljica naše Družbe	9
IZ PROVINCIJALATA	
Trajni odgoj – seminari 2013.	11
Mjesečne duhovne obnove i odgojno-obrazovni sastanci	12
Sa sjednice Provincijalnoga vijeća	17
Obavijesti.....	17
ZBIVANJA I OSVRTI	
Preobraženje u Dubrovniku.....	21
Hodimo u svjetlu vjere	22
Susret duhovnih zvanja Vrličkoga kraja	24

Hodočašće svećenika i redovnika(ca) Gospi Sinjskoj.....	25
Proslava redovničkih jubileja	26
Uz 70. obljetnicu redovničkoga života.....	27
Iz dječjeg vrtića u Zadru.....	30
JEKA IZ AFRIKE	
Slavlje prvih redovničkih zavjeta	33
Slavlje doživotnih zavjeta	34
Bogat plod gorušičina zrna.....	37
NAŠI POKOJNICI	
Sestre naše Družbe	40
Rodbina sestara.....	40
Zahvale	40

Izdaje:

Provincijalat Provincije Presvetoga Srca Isusova školskih sestara franjevaka Krista Kralja
21000 Split, Lovretska 9

Uređuje: s. Marija Petra Vučemilo

tel. 021/ 319-805; faks 021/ 319-358

e-mail: skolske-sestre-franjevke@st.htnet.hr
splitska.provincija@ssfcr.org

skype: skolskesestreLovret

www.skolske-sestre-franjevke.hr

RIJEČ PROVINCIJALNE PREDSTOJNICE

Drage sestre!

Svako razdoblje kroz povijest poznaje siromaštvo, o njemu govori i protiv njega se istovremeno bori. Biblijski i vjernički pogled vidi i prepoznaje pozitivnu stranu siromaštva u duhu. Tako i sv. Franjo. Za njega je “siromašan onaj koji rado podnosi oskudice ne uznemirujući se ako mu se štogod uskrati, koji se ne umišlja zbog naravnih dobara i ne žalosti zbog mogućih neuspjeha, znajući da Bog onima koji ga ljube sve okreće na dobro” (Konstitucije, čl. 13).

Naše vrijeme, zbilja u kojoj živimo i priprema za svetkovinu sv. Oca Franje stavlja pred nas promišljanje o redovničkom siromaštvu na koje smo se slobodno zavjetovale. Možebitne dvojbe u razumijevanju i dosljednom življenju siromaštva nestaju pred slikom naših bližnjih koji iz potrebe pretražuju po kantama za otpad, čine samoubojstvo uslijed gubitka doma, radnog mjesta i nemogućnosti prehranjivanja obitelji, razočaranja zbog “gaženja” nebrojenih žrtava, marginaliziranja proživljenog nasilja za neovisnost i slobodu... Njihova potištenost i šutnja zapravo dovikuju: “Tko je krao, neka više ne krade, nego neka se radije trudi svojim rukama priskrbljivati da ima što podijeliti s potrebnim” (Ef 4,28).

U našim samostanima ne nedostaje sestara koje se trude da svojim rukama rade dobro. Poznajemo služenje potrebnima, na što nas obvezuje i ljudska i kršćanska solidarnost. To je ono što činimo prema vani i po čemu nas ljudi prepoznaju. No, ima li prostora za još korjenitiji zahvat u osobnom životu i posvećenje u evanđeoskom siromaštvu, za radosnije dijeljenje zajedništva u materijalnim i duhovnim dobrima (usp. Konst. čl. 14).

Navezanost na materijalna dobra kao i rasipnički odnos prema primljenim dobrima kratkoročno nas možda i čini sretnima, ali nas dugoročno čini siromašnima no ne u duhu evanđeoskoga siromaštva. Ne dopustimo da nas ne pouči i ne dotakne nemila istina društva u kojem živimo: nezahvalnost i loše upravljanje, od Boga darovanim, bogatstvom i ljepotom Domovine koju ne zaslužimo, u kratko vrijeme suočila nas je s problemom egzistencijalne oskudice. Živimo u zemlji koja je postala rekorder po broju siromašnih u EU i s najvećim socijalnim razlikama. Nas Franjine nasljedovatelje takvo stanje jednostavno prisiljava da promišljamo i mijenjamo odnos prema sebi samima, zajednici, braći i sestrama.

Živjeli kao samci, u obitelji ili redovničkoj zajednici, a na tragu Franjinog nasljedovanja Gospodina našega Isusa Krista, u duhu franjevačke jednostavnosti i poniznosti iskreno se ispitajmo imamo li osobnog udjela u zamračanju nečije radosti, umanjivanju prava na rad i priskrbljivanju kruha svagdanjega, ranjavanju zajedništva, narušavanju života u duhu i po zavjetu siromaštva. Otkrivanje učinjenih propusta i utjecaja na nevolje bližnjih neka nas osvijesti i pokrene u pravome smjeru. Brige i strah od mogućih neuspjeha prepustimo Bogu koji sve može okrenuti na dobro.

Ovim mislima svim sestrama Provincije, našim dobročiniteljima, prijateljima i suradnicima u djelatnoj pomoći i odricanju za braću i sestre, neka je blagoslovljeno slavljenje svetoga Franje.

s. Leonka Bošnjak Čovo, provinc. predstojnica

O svetkovini sv. Franje, 2013.

PORUKA SV. OCA

NAVIJEŠTANJE EVANĐELJA JE TRAJNA ZADAĆA CRKVE

Poruka pape Franje za Svjetski misijski dan 2013.

Draga braćo i sestre, ove godine slavimo Svjetski misijski dan na samom završetku Godine vjere, koja predstavlja važnu prigodu za jačanje našeg prijateljstva s Gospodinom i našega hoda kao Crkve koja hlabro naviješta evanđelje. U vezi s tim želim predložiti neka razmišljanja.

1. Vjera je dragocjeni dar Boga, koji otvara naša srca da ga možemo upoznati i ljubiti. On želi ući u odnos s nama da nas učini dionicima samog svog života i naš život učiniti smislenijim, boljim, ljepšim. Bog nas ljubi! Vjera, međutim, treba biti prihvaćena, a to znači da traži naš osobni odgovor, hrabrost da se uzdamo u Boga, da živimo njegovu ljubav i budemo zahvalni za njegovo beskrajno milosrđe. To je, nadalje, dar koji nije pridržan malobrojnim, već se nudi obilno. Svi bi morali uzmoći iskusiti radost da ih Bog ljubi, radost spasenja! I to je dar koji se ne može zadržati samo za sebe, već ga treba dijeliti s drugima. Ako ga želimo zadržati samo za sebe, postat ćemo izolirani, besplodni i bolesni kršćani. Naviještanje evanđelja je sastavni dio Kristova učenja i trajna zadaća koja pokreće čitav život Crkve. "Misionarski polet jasan je znak zrelosti crkvene zajednice" (Benedikt XVI., Apost. pobud. *Verbum Domini*, 95). Svaka je zajednica "zrela" kada ispovijeda vjeru, slavi je s radošću u liturgiji, živi ljubav i neprestano naviješta Božju riječ, izlazi iz vlastitih okvira da Radosnu vijest donese i na "periferije", prije svega onima koji još uvijek nisu imali priliku upoznati Krista. Snaga naše vjere, na osobnoj i zajedničkoj razini, mjeri se također sposobnošću njezina prenošenja drugima, njezina širenja i življenja u ljubavi, svjedočenja onima s kojima se susrećemo i koji dijele s nama životni put.

2. Godina vjere, pedeset godina od početka Drugog vatikanskog koncila, predstavlja poticaj čitavoj Crkvi na novu svijest o njezinoj prisutnosti u suvremenom svijetu i njezinu poslanju među narodima i nacijama. Misionarstvo nije nešto što bi se ticalo samo zemljopisnih područja, već se ono tiče i narodâ, kulturâ i pojedinih osoba, upravo zato što se "granice" vjere ne protežu samo kroz mjesta i ljudske tradicije, već i kroz srce svakog muškarca i svake žene. Drugi vatikanski koncil je na poseban način istaknuo kako misionarska zadaća, zadaća širenja granica vjere, pripada svakom kršteniku i svim kršćanskim zajednicama: "Budući da Božji narod živi u zajednicama, osobito u biskupijskim i župnima, te se u njima na neki način pokazuje kao vidljiv, to i njima pripada da pred narodima svjedoče za Krista" (Dekr. *Ad gentes*, 37). Svaka je zajednica zato pozvana i poslana prigrliti poslanje koje je Isus povjerio apostolima da budu "svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje" (Dj 1, 8), ne kao neki sporedni aspekt kršćanskog života, već kao njegov bitni aspekt: svi smo pozvani prolaziti putovima svijeta zajedno s našom braćom i sestrama, ispovijedati i svjedočiti svoju vjeru u Krista i postati navjestitelji njegova evanđelja. Pozivam biskupe, prezbitere, prezbiterstva i pastoralna vijeća, sve odgovorne osobe i skupine u Crkvi da u pastoralnim i odgojno-obrazovnim planovima i programima dadnu

istaknuto mjesto misijskom vidiku, svjesni da vlastito apostolsko zauzimanje nije potpuno ako ne teži za tim da pruža svjedočanstvo za Krista pred svim narodima i nacijama. Misionarstvo nije samo neka programska dimenzija u kršćanskom životu, nego također paradigmatička dimenzija koja se tiče svih aspekata kršćanskog života.

3. Često djelo evangelizacije nailazi na prepreke, i to ne samo izvanjske, već i unutar same crkvene zajednice. Katkad u naviještanju Kristove poruke svima i pomaganju ljudima našeg doba da ga susretnu nedostaje žara, radosti, hrabrosti, nade. Još ima onih koji smatraju da naviještanje istine evanđelja predstavlja napad na slobodu. Pavao VI. u vezi s tim jasno kaže: "Sigurno da bi pogrešno bilo kada bi nešto naturalisti savjesti svoje braće. Ali je sasvim nešto drugo ako se toj savjesti, u punoj jasnoći i posvemašnjem poštivanju slobode izbora, ponudi evanđeoska istina i spasenje u Isusu Kristu... Daleko od toga da je to napad na vjersku slobodu: to je poštivanje te slobode" (Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80). Moramo uvijek imati hrabrosti i radosti predlagati, uz uvažavanje i poštivanje drugoga, susret s Kristom, i biti blagovjesnici. Isus je došao među nas da nam pokaže put spasenja i povjerio nam je poslanje da to spasenje obznanimo svima, sve do nakraj zemlje. Često imamo priliku vidjeti kako se nudi i ističe u prvi plan nasilje, laž, zabludu. Prijeko je potrebno da u našem dobu kroz naviještanje i svjedočenje zasja pred svima dobar život evanđelja, i to iz same Crkve. Važno je u vezi s tim ne zaboraviti temeljno načelo koje vrijedi za svakog vjerovjesnika: ne može se naviještati Krista bez Crkve. Evangelizacija nije nikada neki izolirani, pojedinačni, privatni čin, nego je uvijek crkveni. Pavao VI. je pisao da "dok neki neznatni propovjednik, kateheta ili Pastir u nekom najudaljenijem kraju propovijeda Evanđelje, okuplja svoju malu zajednicu ili podjeljuje neki sakrament, čak i osamljen on čini djelo Crkve". On to djelo "obavlja u jedinstvu s poslanjem Crkve i u njeno ime, a ne poslanjem koje bi sam sebi pripisivao ili po svom osobnom nadahnuću" (isto, 60). A to daje snagu poslanju i pomaže svakom misionaru i vjerovjesniku osjetiti da nikada nije sam, već da je dio jednog Tijela oživljenog Duhom Svetim.

4. U našem dobu, uslijed rastuće seljivosti i lakoće komunikacije putem novih medija došlo je do miješanja narodâ i razmjene znanjâ i iskustva. U potrazi za poslom čitava se obitelji sele s jednog kontinenta na drugi; profesionalne i kulturne razmjene, turizam i slične pojave potaknuli su velika seljenja ljudi. Zbog toga je ponekad teško, čak i za župne zajednice, znati tko živi stalno a tko privremeno na pojedinom području. Nadalje, u sve većem broju tradicionalno kršćanskih krajeva povećava se broj onih koji ništa ne znaju o vjeri, koji su ravnodušni prema vjeri ili se priklanjaju drugim vjerovanjima. Nerijetko se događa da su se neki kršćani svojim načinom života udaljili od vjere, zbog čega su potrebite "nove evangelizacije". Tome se pridodaje činjenica da radosna vijest Isusa Krista nije još uvijek doprla do velikog dijela čovječanstva. Živimo, usto, u krizi kojom su pogođena razna područja života, ne samo ekonomija, financije, prehrambena sigurnost i okoliš, već i duboki smisao života i temeljne vrijednosti koje pokreću čovjeka. I ljudski je suživot označen napetostima i sukobima koji izazivaju nesigurnost i teškoću da se pronađe put koji vodi prema trajnom miru. U tim složenim prilikama, gdje se čini kao da su se nad obzorom sadašnjosti i budućnosti nadvili prijeteći oblaci, još je urgentnije hrabro nositi u svaku stvarnost Kristovo evanđelje, koje je navještaj nade, pomirenja, zajedništva, navještaj Božje blizine, njegova milosrđa, njegova spasenja;

navještaj da je snaga Božje ljubavi kadra pobijediti tmine zla i voditi nas putom dobra. Muškarci i žene našeg doba trebaju sigurno svjetlo koje rasvjetljuje njihov put i koje jedino susret s Kristom može dati. Donesimo ovome svijetu, svojim svjedočanstvom i ljubavlju, nadu što je daje vjera! Misionarstvo Crkve nije prozelitizam, već svjedočanstvo života koje rasvjetljuje put, koje donosi nadu i ljubav. Crkva – ponavljam to još jednom – nije neka karitativna udruga, poduzeće ili nevladina organizacija, već je zajednica osoba, nadahnutih Duhom Svetim, koji su živjeli i žive čudesni susret s Isusom Kristom i žele s drugima podijeliti to iskustvo duboke radosti, poruku spasenja koju nam je Gospodin donio. Duh Sveti je taj koji vodi Crkvu na tome putu.

5. Želim sve potaknuti da postanu nositelji Kristove vijesti i na poseban sam način zahvalan misionarima i misionarkama, prezbiterima fidei donum, redovnicima i redovnicama i sve brojnijim vjernicima laicima koji, prihvaćajući Gospodinov poziv, napuštaju svoju zemlju da pronose evanđelje u druge krajeve i kulture. Ali želim također istaknuti kako su same mlade Crkve velikodušno uključene u slanje misionarâ Crkvama koje se nalaze u teškoćama – nerijetko su to Crkve drevnih kršćanskih korijena – donoseći tako svježinu i zanos kojim one žive vjeru koja obnavlja život i daje nadu. Živjeti u toj univerzalnoj dimenziji, odgovarajući na Isusov nalog: "Pođite i učinite mojim učenicima sve narode" (Mt 28, 19), bogatstvo je za svaku krajevnu Crkvu, svaku zajednicu jer davati misionare i misionarke nije nikada gubitak, već dobitak. Pozivam sve one koji osjećaju taj poziv da odgovore velikodušno na glas Duha Svetoga, već prema vlastitom životnom stanju, i da se ne plaše biti velikodušni s Gospodinom. Pozivam i biskupe, redovničke obitelji, zajednice i sve kršćanske udruge da, dalekovidno i uz pažljivo razlučivanje, pružaju potporu misijskom pozivu ad gentes i pomažu Crkvama koje trebaju svećenike, redovnike i redovnice i vjernike laike, jačajući tako kršćansku zajednicu. A ta bi pozornost trebala biti prisutna također među Crkvama koje se nalaze u sastavu iste biskupske konferencije ili regije: važno je da Crkve koje su bogatije zvanjima velikodušno pomažu one koje trpe zbog pomanjkanja istih.

Ujedno pozivam misionare i misionarke, napose prebitere fidei donum i vjernike laike da s radošću žive svoju dragocjenu službu u Crkvi na koju su pozvani i da donose svoju radost i iskustvo Crkvama iz kojih dolaze, spominjući se kako Pavao i Barnaba na završetku svog prvog misijskog putovanja "pripovjediše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere" (Dj 14, 27). Oni mogu postati svojevrсно sredstvo "povratka" vjere, donoseći svježinu mladim Crkvama, kako bi Crkve drevnog kršćanstva ponovno pronašle oduševljenje i radost dijeljenja vjere u jednoj razmjeni koja je uzajamno obogaćivanje u nasljedovanju Gospodina.

Briga za sve Crkve, koju rimski biskup dijeli sa subraćom biskupima, nalazi svoj važni izraz u radu Papinskih misijskih djela, koja imaju za cilj buditi i produbljivati misijsku svijest svakog krštenika i svake zajednice, dozivajući u svijest potrebu dublje misijske izgradnje čitavog Božjeg naroda i jačajući osjetljivost kršćanskih zajednica za snažnije širenje evanđelja u svijetu.

U mislima sam, na kraju, s kršćanima koji, u raznim dijelovima svijeta, doživljavaju teškoće u otvorenom ispovijedanju vlastite vjere i priznavanju i uživanju prava da vjeru

žive dostojanstveno. To su naša braća i sestre, hrabri svjedoci – još brojniji od mučenikâ u prvim stoljećima – koji apostolskom ustrajnošću podnose razne sadašnje oblike progona. Nerijetki riskiraju također vlastiti život da ostanu vjerni Kristovu Evanđelju. Želim zajamčiti svoju molitvenu blizinu osobama, obiteljima i zajednicama koje trpe nasilje i netrpeljivost i ponavljam im Isusove utješne riječi: "ja sam pobijedio svijet!" (Iv 16, 33).

Benedikt XVI. je pozvao: "Neka 'riječ Gospodnja trči i proslavlja se' (2 Sol 3, 1): neka ova Godina vjere učini sve čvršćim odnos s Kristom Gospodinom, jer je samo u njemu naša budućnost izvjesna i samo u njemu imamo jamstvo istinske i trajne ljubavi" (Apost. pismo Porta fidei, 15). To je ujedno i moja želja za ovogodišnji Svjetski misijski dan. Od srca blagoslivljam sve misionare i misionarke i sve one koji prate i podupiru tu temeljnu zadaću Crkve da naviješta evanđelje diljem svijeta, a da mi, služitelji evanđelja i misionari, uzmnemo doživjeti "slatku i okrepljujuću radost naviještanja" (Pavao VI., Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80).

Iz Vatikana, 19. svibnja 2013., svetkovina Duhova

Papa Franjo

IZ GENERALATA

Prot. n. 1589/2013.

Grottaferrata, 19. srpnja 2013.

Predmet: Nova uprava Mariborske provincije Bezgrješnog začeca

Svim Provincijalnim upravama i
svim sestrama Družbe

Drage sestre!

Od 19. do 25. lipnja 2013. u Repnjama je održan redovni radni i izborni kapitul Mariborske provincije Bezgrješnog začeca. Dana 25. lipnja, pod predsjedanjem vrhovne predstojnice s. M. Klare Šimunović, izabrana je nova provincijalna uprava:

- s. M. Terezija Tomazin, provincijalna predstojnica
- s. M. Mira Rožanc, provincijalna zamjenica
- s. M. Metka Vrabič, savjetnica
- s. M. Nikolina Rop, savjetnica
- s. M. Vida Tomažič, savjetnica

Na sjednici održanoj 18. srpnja 2013. godine, sukladno kan. 625 § 3 Zakonika kanonskog prava, Vrhovna uprava je potvrdila novu provincijalnu upravu Mariborske provincije.

Mir vam i dobro!

s. M. Klara Šimunović, vrhovna predstojnica

Prot.n. 1617/2013.

Grottaferrata, 16. rujna 2013.

Provincijalnim upravama
i svim sestrama Družbe

Drage sestre!

Prije nekoliko dana završen je VIII. susret odgajateljica naše Družbe koji je održan od 26. kolovoza do 5. rujna ove godine u Asizu – Sveta Marija Anđeoska.

Glavni zadatak susreta bila je obnova Odgojnog plana, predviđena odlukom Vrhovnog kapitula 2011. godine.

Osim toga sudionice su posvetile dosta vremena produblivanju teme *Hodimo u svjetlu vjere*. Razmišljanja i razmatranja su bila usredotočena na vjeru, slijedeći najprije biblijske likove, a potom hod i iskustvo vjere Franje Asiškoga: sve to u vidu odgoja za redovnički život.

Iz razmjene iskustava, izloženih predavanja i promišljanja sabrani su brojni prijedlozi za novi Odgojni plan. Zadužena će komisija pripremiti konačni tekst.

Proizišli su također mnogi poticaji, prepoznati kao djelovanje Duha, za svakodnevni život, osobni i zajednički te za odgoj. Svakoj od vas dostavljamo neke od tih poticaja s čvrstom nadom da ćete o njima promišljati na vašim zajedničkim susretima te da ćete se potruditi oko njihova odjelotvorenja.

Sigurne smo da se na kvaliteti trajnog i početnog odgoja temelji kvaliteta života u našim provincijama i Regiji, kao i djelotvornost našeg poslanja u Crkvi i svijetu. To znači da o odgoju ovisi budućnost naše Družbe. U zauzetosti za kvalitetan odgoj je i naša obnova.

Važno je brinuti se za poziv koji proizlazi iz osobnog susreta s Bogom živim. Cjelokupni naš odgojni put, koji traje cijeli život, treba biti usredotočen na Uskrsloga Krista te iz susreta s Njime crpiti hranu. To iskustvo omogućuje poslanje: nositi radosnu vijest svima koje susrećemo na našem putu.

Neka Marija, “majka Crkve i majka naše vjere, posije u našu vjeru radost Uskrsloga” i nauči nas “gledati Isusovim očima, da on bude svjetlo na našem putu” (*Svjetlo vjere*, 60).

s. M. Klara Šimunović
vrhovna predstojnica

Poticaji

VIII. susret odgajateljica naše Družbe

Asiz – Sveta Marija Andeoska, 2013.

Godina vjere koju slavimo poziva nas da Boga stavimo u središte osobnog i zajedničkog života. “Vjera se rađa u susretu s Bogom živim koji nam otkriva svoju ljubav, ljubav koja nam prethodi i na koju se možemo osloniti da bismo bili čvrsti i gradili život.” (*Svjetlo vjere*, 4)

1. U kontemplaciji Krista koji je za nas umro i uskrsnuo sjećajmo se svakoga dana da nas Božja ljubav nikada ne napušta. Njegova vjernost i strpljivost ne uzmiču pred našim neuspjesima, izdajama, strahovima i “bjegovima”: naprotiv, Njemu je moguće preoblikovati naše “kameno srce” u “srce od mesa” i učiniti ga vjernim i milosrdnim kao što je i Njegovo. Prepustimo mu se da nas preoblikuje.
2. Bdijmo kako živimo vlastitu vjeru da bismo mogle, ne samo gledati pozitivno na vlastite granice nego isto tako pomoći sestrama i osobama koje su nam povjerene u njihovim trenutcima slabosti. Prosudujmo uvijek s milosrđem same sebe i druge.
3. Trajno pomažimo jedna drugoj prepoznati znakove Božje prisutnosti u životu, prepoznati različite načine na koje nam On govori, mala “čuda” koja svakodnevno čini po nama i u nama, kako bismo i u podmakloj dobi uvijek iznova otkrivale sposobnost divljenja i radovanja.
4. Upoznavanjem i proučavanjem vrednujmo bogatu povijesnu baštinu u kojoj možemo pronaći uzore mudrosti i snagu za naše djelovanje. Zanimajmo se također za događaje sadašnjega trenutka, pomažući jedna drugoj protumačiti ih u svjetlu riječi Božje.
5. U odgojnom poslanju usvajajmo Božju pedagogiju koja strpljivo vodi osobu u njezinom rastu i zna čekati vrijeme zrelosti.
6. Imajmo na umu da je svrha odgoja oblikovanje svjesnih i slobodnih osoba, te da se takav odgoj ostvaruje u skladnosti teorijskog znanja i konkretnog iskustva.
7. Trudimo se u sadašnjem trenutku utjeloviti našu posebnu karizmu i budimo otvorene za novost i rizik.
8. Ustrajno radimo na sebi težeći uvijek postići kvalitetu življenja. Trudimo se živjeti zajedništvo u franjevačkom duhu i evanđeoskoj usmjerenosti prema svijetu. Gledajmo svijet Božjim očima, ostajući vjerne temeljnim vrijednostima našeg poslanja među mladima, siromašnima te potrebama društva koje se neprestano mijenja.
9. Posvješćujemo trajno da je zajednica povlašteno mjesto odgoja u kojem je svaka osoba odgovorna za vlastiti rast i suodgovorna za rast drugih sestara.
10. Posvećujemo više brige životu u zajednici koja je znak i proroštvo u današnjem svijetu. Upravo u zajednici osoba doživljava iskustvo susreta s Bogom, radosna što su joj “sestre dar”. Stvarajmo u zajednicama obiteljsko ozračje ljubavi, stvaralačkog dijaloga, vedrog susretanja i uzajamnog razumijevanja. Ovi čimbenici mogu biti dobar lijek protiv razdijeljenosti i razdora koji su danas prisutni u obitelji i društvu.
11. Svjesne da je svaka od nas promicateljica zvanja, svjedočanstvom života promičimo kulturu zvanja u našim zajednicama i u Crkvi. Neka naše zajednice budu otvorene i gostoljubive, mjesta koja mladima pružaju mogućnost da otkriju vlastiti poziv i poslanje u svijetu.

IZ PROVINCIJALATA

Br. 141/2013.

Split, 4. rujna 2013.

Svim sestrama Provincije

Predmet: Trajni odgoj - seminari 2013.

Drage sestre!

Prema odluci Provincijalnog kapitula iz siječnja 2011. godine da se za sve sestre Provincije organiziraju vježbe komunikacije pod vodstvom stručnih osoba i ove godine nastavljamo s održavanjem seminara, koji podrazumijeva kontinuitet u trajanju od nekoliko godina, a sve sestre obvezuje na sudjelovanje.

Na temelju dosadašnjeg iskustva, sestre su u velikom broju izrazile zadovoljstvo zbog mogućnosti sudjelovanja na ovakvom seminaru. Ima i onih kojima je žao što češće nemaju priliku za individualno usavršavanje osobne komunikacije pod vodstvom stručnih osoba. Iskustva su različita. Ako imamo i manje dobra iskustva, ne posustajmo nego se dajmo zahvatiti dobrom koje nam se nudi i za nas organizira.

Voditelji seminara su gđa Zorica Janković i fra Kruno Kolarić, na temu *Kreativno prilagođavanje i moć svjesnosti*. Uz predavanja i radionice voditelji će, kao i do sada, biti otvoreni za osobne susrete i individualni rad. Teme koje će nam predstaviti otvaraju mogućnost za empatiju, osvješćivanje vlastitih vještina, priznavanje istih drugima te sagledavanje načina kako se nositi s obavezama i trenutnim ulogama u zajednici.

Mjesto i datum održavanja seminara:

Split, 5. i 6. listopada 2013.
Zagreb, 12. i 13. listopada 2013.
Zadar, 26. i 27. listopada 2013.
Split, 9. i 10. studenoga 2013.
Zagreb, 16. i 17. studenoga 2013.
Zadar, 30. studenoga i 1. prosinca 2013.

Seminar započinje prvoga naznačenoga dana u 9.00 sati i traje dva puna dana. Molimo vas da pravodobno prijavite sudjelovanje predstojnici kuće u kojoj se seminar održava. Preporuča se sudjelovanje u kući gdje živite, odnosno u najbližem mjestu održavanja seminara.

Nadam se i očekujem, sestre, da ćemo aktivno i odgovorno sudjelovati na vježbama komunikacije i tako dati svoj doprinos njihovom uspješnom održavanju i primjeni u praksi.

Neka vas u svim dobrim nastojanjima prati mir i dobro!

s. Leonka Bošnjak Čovo, provinc. predstojnica

Br. 148/2013.

Split, 7. rujna 2013.

Svim sestrama Provincije

Predmet: Mjesečne duhovne obnove i odgojno-obrazovni sastanci

Drage sestre!

Dostavljam vam teme mjesečnih duhovnih obnova i odgojno-obrazovnih sastanaka za 2013./2014. godinu, koje su pripremile članice provincijskoga Vijeća za duhovnost.

U našim redovitim susretima, dnevnim i mjesečnim, imamo priliku ponirati u otajstvo Božje blizine. Kroz molitvu, razgovor, izmjenu iskustava, zajedničko promišljanje i slavljenje Riječi iz dana u dan smo, "sukladno franjevačkom duhu, pozvane živjeti kontemplativnu dimenziju koja svaku privlači Božjem srcu, da bi je istodobno okrenula prema svakom čovjeku". (Konstitucije, čl. 30)

Ovogodišnja tema duhovnih obnova i odgojno-obrazovnih sastanaka *Slaviti Riječ*, koja je predviđena Provincijskim planom 2011.-2016., bliska nam je. Prisutna je u našem životu. Mi naime, "svakodnevno slavimo liturgijske čine" i molitvom uzdižemo dušu k Bogu te tako "uranjamo u bogatstvo njegove pisane i Utjelovljene riječi koja se u nama pounutarnjuje i posadašnjuje, odjekuje u našoj nutrini i donosi plodove spasenja". (Provincijski plan, str. 17s)

Uza sva nastojanja znamo iz iskustva da naša molitva i rad, osobni i zajednički život imaju vrijeme zanosa i vrijeme umora, razdoblja jačeg i slabijeg intenziteta. Tematski sadržaji duhovnih obnova i odgojno-obrazovnih sastanaka upravo nas žele potaknuti da određene vidove svoga redovničkoga života i poslanja bolje sagledamo i dosljednije živimo. Potičem vas stoga, sestre, prihvatimo ovogodišnju temu *Slaviti Riječ* otvorena srca i svaka od nas neka dade svoj doprinos, kako u njezinoj mjesečnoj razradi, tako i u oživotvorenju. Promičimo naše sestrinsko zajedništvo kako bismo uistinu bile zajednice koje znaju slaviti, osobito liturgijska slavlja, a u obavljanju zajedničkih pobožnosti više se služimo tekstovima Svetoga pisma (usp. Isto, str. 19s).

Po primjeru svetoga Franje surađujmo s riječju Božjom koja je živa i djelotvorna (usp. Heb 4,12), pa ako je i nedovoljno razumijemo. Neka se po njegovu zagovoru ona u nama i po nama slavi i proslavljuje.

U ovim mislima sestrinski vas pozdravljam!

Vaša

s. Leonka Bošnjak Čovo, provinc. predstojnica

SLAVITI RIJEČ

Mjesečne duhovne obnove i odgojno-obrazovni sastanci 2013./2014.

LISTOPAD

Hvaljen budi, Gospodine moj!

Uvodno razmišljanje: *Lk 1,46-55 ili Jdt 16,1-2.13-16*

Veliča: Lk 1,46-55. Hvalospjev Blažene Djevice Marije, u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 425-429, 219-220.

Psalam 113. Slava imenu Gospodnjem, u: Isto, str. 217-220.

SC – 12, 14, 24.

VD – 66, 74, 86-87, 124.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije*

Hvala, st. 318-324.

Pohođenje, st. 882-883.

Radost, st. 1068-1074.

Zahvaljivanje, st. 1479-1483.

Spisi sv. Franje Asiškog. Hvale i molitve, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 80-89.

Spisi sv. Franje. Hvale i molitve. Hvale Bogu višnjemu, u: *Franjevački izvori*, str. 114-115.

Spisi sv. Franje. Poticaj na hvaljenje Boga, u: *Franjevački izvori*, str. 91- 92.

Pravilo i život, 9-10.

Konstitucije, čl. 23, 29, 31.

STUDENI

Uđimo s hvalama na vrata Gospodnja

Uvodno razmišljanje: *Otk 19,1-7*

Hvalospjev: Otk 19,1-7. Svadba Jaganjčeva, u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 42-45, 140-143.

Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 9-16.

SC – 2, 8, 30, 83-84, 99.

VD – 51-52, 62, 70.

KKC – 1090, 1098, 1103-1104.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije*

Bogoštovlje, st. 94-101.

Hram, st. 310-313.

Molitva, st. 584-586, 590-592.

Usne, st. 1400-1401.

Spisi sv. Franje, Blagoslov bratu Leonu, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 115.

Pravilo i život, 11.

Konstitucije, čl. 27- 28, 38.

PROSINAC

Emanuele, Spase blag, Gospodine i Bože naš

Uvodno razmišljanje: *Mt 1,18-23.*

O-Antifone. Antifone za evanđeoski hvalospjev *Veliča (od 17. do 23. prosinca)* u: *Božanski časoslov.* Časoslov Rimskog obreda, I.

SC – 7.

VD – 56.

KKC – 422-425, 430-432, 437-438, 446-447, 451-454.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije*

Isus Krist. Isus, Gospodin, Krist i Sin Božji, st. 349-350, 354-361.

Spas, st. 1231-1237.

Mesija, 529-536.

Spisi sv. Franje. Časoslov muke Gospodnje, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 113-114.

SIJEČANJ

Blagoslivljaj, dušo moja, Gospodina!

Uvodno razmišljanje: *Pnz 28,1-12 ili Ef 1,3-10*

Hvalospjev: Ef 1,3-10. Bog Spasitelj, u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 59-61, 156-159, 255-258, 357-361.

SC – 60-61.

VD – 63.

KKC – 1077-1083.

Blagoslov, u: *Rječnik biblijske teologije*, st. 53-62.

Spisi sv. Franje. Blagoslov bratu Bernardu, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 216.

Spisi sv. Franje. NPr. XXIII; XXIV, u: *Franjevački izvori*, str. 175-177.

Pravilo i život – Poticaj i blagoslov, 32.

VELJAČA

Sveti se ime Tvoje

Uvodno razmišljanje: *Izl 15,11-18 ili Iv11,38-44*

Ps 138,1-12. *Zahvalna pjesma*, u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 378-382.

VD – 67-68.

KKC – 2807-2809.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije: Amen*, st. 15-17; *Čudo*, st. 162-169; *Ime*, st. 329-333. *Slava*, st. 1180-1187; *Svet*, st. 1312-1317.

Spisi sv. Franje. Tumačenje Očenaša, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 94-95.

A. Rotzetter/Th. Matura, *Živjeti Evanđelje s Franjom Asiškim*, str. 120-123.

OŽUJAK

Otpusti nam duge naše

Uvodno razmišljanje: *Iz 53,2-12 ili Lk 6,36-38*

Ps 32. *Blažen čovjek komu je krivica otpuštena*, u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 95-98, 56.

SC – 109.

VD – 21, 53, 61.

KKC – 1084-1085, 1430-1432, 1440-1449, 2839-2845.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije*

Opraštanje, st. 782-786.

Pokora/obraćenje, st. 883-894.

Pomirenje, st. 901-906.

B. Vuleta/R. Anić, *Na putu mira*, str. 61-87.

Spisi sv. Franje. Tumačenje Očenaša, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 95.

Spisi sv. Franje. Časoslov muke Gospodnje, u: *Franjevački izvori*, str. 99-100.

Konstitucije, čl. 30, 32,43.

Pravilo i život, 13, 24.

TRAVANJ

Uzmite jedite... uzmite pijte... činite to meni na spomen

Uvodno razmišljanje: *Lk 22,14-20 ili Iv 6,53-58*

Hvalospjev: Otk 4,7-11. Hvalospjev otkupljenih, u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 70-73, 169-173.

SC – 6-7, 10, 47.

VC – 95.

VD – 54-55.

KKC – 1088, 1099-1101, 1105, 1382, 1396, 1403-1405.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije*

Euharistija, st. 238-247.

Gozba, st. 272-276.

Pasha, st. 833-835.

Žrtva, st. 1576-1578.

Pravilo i život, 12.

Konstitucije, čl. 24-26.

A. Rotzetter/Th. Matura, *Živjeti Evanđelje s Franjom Asiškim*, str. 126-127, 136-141.

SVIBANJ

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu

Uvodno razmišljanje: *Iv 14,8-18. 23-27 ili Mt 28,16-20*

Hvalospjev: Kol 1,12-20. Krist Prvorodenac..., u: Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, str. 84-88, 183-186, 280-284, 388-393.

VD – 2, 132.

KKC – 1077-1108.

Pojmovi u: *Rječnik biblijske teologije*

Bog, st. 82-84.

Duh Božji, st. 220-227.

Nov, st. 706-708.

Paraklet, st. 820-822.

Prisutnost Božja, st. 1001.

Slava, st. 1183-187.

Spisi sv. Franje. Hvale uz svaki čas, u: VFZ (izd.), *Franjevački izvori*, str. 95-96.

Pravilo i život, 8.

Konstitucije, čl. 36-39.

A. Rotzetter/Th. Matura, *Živjeti Evanđelje s Franjom Asiškim*, str. 60-61.

LITERATURA

Anton ROTZETTER - Thaddée MATURA: *Živjeti Evanđelje s Franjom Asiškim*, Zagreb 1984.

Ivan Pavao II. - Benedikt XVI., *Psalmi večernje*, KS, Zagreb 2009.

Pravilo i život braće i sestara Trećega samostanskog reda sv. Franje i Konstitucije Družbe školskih sestara franjevačka Krista Kralja, Split 2010.

Xavier LÉON-DUFOUR: *Rječnik biblijske teologije*, Zagreb 1988.

Vijeće franjevačkih zajednica HBiH (izd.), *Franjevački izvori*, Sarajevo-Zagreb 2012.

KKC– HBK (izd.), *Katekizam Katoličke Crkve*, Glas Koncila, Zagreb 1994.

SC– *Sacrosanctum concilium, Dogmatska konstitucija o svetoj liturgiji*, 1963. u: *Drugi vatikanski koncil: Dokumenti*, KS, Zagreb 1970.

VD – *Verbum Domini. Riječ Gospodnja*, Postsinodalna apostolska pobudnica sv. Oca Benedikta XVI., KS, Zagreb 2011.

VC – *Vita consecrata, Postsinodalna apostolska pobudnica sv. Oca Ivana Pavla II. o posvećenom životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu*, KS, Zagreb 1996.

A. Crnčević/I. Šaško, *Na vrelu liturgije*, Zagreb 2009.

Josip Turčinović, *Istrgnute misli*, Zagreb 2008.

Tomislav J. Šagi-Bunić, *Istrgnute misli*, Zagreb 2008.

Vjekoslav Bajsić, *Istrgnute misli*, Zagreb 2008.

SA SJEDNICE PROVINCIJALNOGA VIJEĆA

Split, 20. kolovoza 2013.

Uz osvrt na prethodnu sjednicu i događaje nakon sjednice, razmotreno je stanje u zajednicama sestara u DR Kongu na temelju razgovora s pojedinim sestrama koje su na odmoru u Hrvatskoj, te molbe sestara Kongoanka.

Molba s. Emilienne Nankafu Burhagereza za polaganje doživotnih zavjeta i molba s. Brigitte Nsimire Machumu za obnovu zavjeta povoljno su riješene. Molba s. Justine Kavugho Vumilia za razrješenje privremenih zavjeta s preporukom Provincijalnog vijeća proslijeđena je Vrhovnoj upravi.

Vežano uz obnovu sporazuma o djelovanju sestara u nekim župama, provincijalna predstojnica je dotične župnike upoznala s nacrtom sporazuma koji se prosljeđuje Provincijalatu franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja.

Članice Vijeća su upoznate s dopisima Vrhovne uprave: o održavanju susreta odgojiteljica Družbe; potvrdi nove provincijalne uprave u Mariborskoj provinciji; te održavanju Plenarnog vijeća Družbe 2014. godine, s molbom da se dostave prijedlozi tema, vremena i mjesta održavanja.

s. M. Petra Vučemilo, provinc. tajnica

OBAVIJESTI

Obnova zavjeta

Dana 1. kolovoza 2013. godine s. Emilienne Nankafu Burhagereza obnovila je zavjete do polaganja doživotnih zavjeta, u samostanskoj kapeli sv. Marije Anđeoske u Bukavuu.

S. Seraphine Fazila Kanyere Karambu obnovila je zavjete na jednu godinu, dana 10. kolovoza u samostanskoj kapeli sv. Marije Anđeoske u Bukavuu.

S. Brigitte Nsimire Machumu obnovila je zavjete na jednu godinu, dana 2. listopada u samostanskoj kapeli sv. Franje u Luhwinji.

Prvi zavjeti

U nedjelju 25. kolovoza s. Anne-Marie Mukundwa i s. Marie-Louise Masika Kavuke položile su prve privremene zavjete u našoj Družbi. Euharistijsko slavlje s obredom redovničkog zavjetovanja u samostanskoj kapeli sv. Klare u Bukavuu predvodio je don Justin Sekatera Kulimushi, kancelar nadbiskupije Bukavu. Zavjete je primila s. Mirjam Penić, povjerenica sestara u DR Kongu.

Doživotni zavjeti

Na blagdana Rana sv. Franje, 17. rujna s. Emilienne Nankafu Burhagereza položila je doživotne zavjete. Euharistijsko slavlje s obredom redovničkog zavjetovanja u župnoj crkvi Mater Dei u Bukavuu predvodio je mjesni nadbiskup mons. François Xavier Maroy. Zavjete je primila s. Samuela Šimunović, novoimenovana povjerenica sestara u DR Kongu.

Napustila zajednicu

Dana 27. srpnja s. Justine Kavugho Vumilia, sestra Kongoanka s privremenim zavjetima, svojevrijem je napustila našu zajednicu.

Koncert *Srce za Afriku*

Na poziv župnika don Jakoslava Banića, provincijalna predstojnica s. Leonka Bošnjak Čovo, misionarka s. Romana Baković te nekoliko sestara s Lovreta i naše sestre rodnom iz Dubrave, 2. kolovoza bile su na koncertu pod motom *Srce za Afriku* upriličenom u trodnevnicu pred blagdan sv. Arnira, zaštitnika Dubrave. Prihod od koncerta namijenjen je apostolatu naših sestara u DR Kongu.

Blagdan Preobraženja Gospodinova u Dubrovniku

U prigodi proslave blagdana Preobraženja Gospodinova 6. kolovoza provincijalna predstojnica s. Leonka Bošnjak Čovo i provincijalna savjetnica s. Natanaela Radinović posjetile su sestre u Dubrovniku i s njima proslavile blagdan zaštitnika samostanske crkve. Uz naše sestre na proslavi je bilo šest svećenika, dobročinitelji zajednice u Sigurati, te predstavnici redovničkih zajednica u Dubrovniku s kojima sestre tradicionalno održavaju dobre odnose.

Sastanak odgojiteljica naše Družbe

U Asizu je od 26. kolovoza do 5. rujna održan VIII. susret odgojiteljica naše Družbe. Uz članice vrhovne uprave i odgojiteljice svih provincija, iz naše Provincije sudjelovale su s. Karolina Bašić, odgojiteljica novakinja, postulantkinja i juniorka, s. Milka Čotić, odgojiteljica kandidatkinja te s. Samuela Šimunović, odgojiteljica novakinja, postulantkinja i juniorka u Bukavuu.

Europsko društvo žena u teološkom istraživanju

S. Rebeka Anić sudjelovala je na XV. međunarodnoj konferenciji Europskoga društva žena u teološkom istraživanju (ESWTR) koja je na temu *Widerstand und Visionen – Neue Horizonte* (Otpor i vizije – novi horizonti) održana u Dresdenu, od 28. kolovoza do 1. rujna 2013. godine. S. Rebeka je zajedno s još pet teologinja sudjelovala u okruglom stolu na temu *Svjedoci vremena*. U okviru Konferencije održana je i skupština Društva na kojoj je s. Rebeka izabrana u Upravni odbor Društva s mandatom od dvije godine.

Proslava redovničkih jubileja

Na blagdan Male Gospe u provincijalnom središtu u Splitu proslavljeni su jubileji redovničkoga života naših sestara. Biserni jubilej - 70. obljetnicu slavila je s. Anuncijata Klapež, a zlatni jubilej - 50. obljetnicu s. Viktorija Drmić, s. Ljubomira Kustura, s. Jozefina Ćosić, s. Krescencija Domazet i s. Aleksija Marušić. Euharistijskim slavljem, zajedništvom kod obiteljskog stola te scenskim prikazom *Luda-mudra djevica* bio je ispunjen dan slavlja.

Naše misionarke

Ove je godine naših pet sestara misionarka među nama na odmoru. S. Blaženka Barun i s. Mirabilis Višić su se početkom mjeseca kolovoza vratile u svoju misijsku postaju u DR Kongu. S. Samuela Šimunović se vratila početkom mjeseca rujna, a s. Romana Baković se vraća početkom mjeseca listopada. S nama je još s. Ivka Piplović koja je stigla 10. kolovoza.

Redovnički dani

U organizaciji Povjerenstva za trajnu formaciju redovnika i redovnica Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica (HKVRPP) održani su XXIX. redovnički dani: u Splitu 13. i 14. rujna, a u Zagrebu 20. i 21. rujna, na temu *Mistično iskustvo vjere u posvećenom životu*. Uz brojne redovnice i redovnike i naše sestre su sudjelovale u priličnom broju, osobito u Splitu, zajedno s provincijalnom predstojnicom.

Proslava 600. obljetnice čuda sv. Križa u Pagu

Na blagdan Uzvišenja sv. Križa u zornoj crkvi u Pagu u kojoj se čuva čudotvorni Križ, proslavljena je 600. obljetnica čuda sv. Križa iz kojeg je 1413. godine u crkvi u Starome gradu u Pagu potekla krv. Svečanu misu i procesiju gradom predvodio je nadbiskup zadarski mons. Želimir Puljić u zajedništvu sa sadašnjim i bivšim župnicima Paga te svećenicima rodom s otoka Paga. Na poziv župnika don Zdenka Milića na slavlju je, uz naše sestre koje žive u Pagu, sudjelovalo nekoliko sestara koje su ranije djelovale u župi Pag, te provincijalna predstojnica s. Leonka Bošnjak Čovo s članicama provincijalne uprave.

Mariološko-marijanski simpozij

U Sinju je od 19. do 22. rujna održan Nacionalni mariološko-marijanski simpozij: *U susret jubileju 300. obljetnice obrane Sinja (1715.-2015.); Prouke o Svetištu Gospe Sinjske i mariološka promišljanja nakon II. vatikanskog sabora*. Simpozij je upriličin u organizaciji Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Hrvatskog mariološkog instituta i Svetišta Gospe Sinjske. Na otvaranju simpozija zajedno s nekoliko sestara sudjelovala je i provincijalna predstojnica s. Leonka Bošnjak Čovo.

Susret animatora za duhovna zvanja

U samostanu sestara karmelićanki Božanskog Srca Isusova na Vrhovcu u Zagrebu, od 18. do 20. rujna održan je susret svih (nad)biskupijskih i redovničkih animatora za duhovna zvanja, pod predsjedanjem nadbiskupa splitsko-makarskog mons. Marina Barišića. Tema susreta je *Moralna i duhovna dimenzija rasta u vjeri na putu zvanja*. Uz pedesetak sudionika, iz naše Provincije bila je s. Danijela Kovačević.

Beatifikacija svećenika Miroslava Bulešića

U subotu 28. rujna 2013. u prepunoj pulskoj Areni blaženim je proglašen svećenik mučenik za vjeru Miroslav Bulešić. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je predstavnik Sv. Oca, prefekt Kongregacije za kauze svetih kardinal Angelo Amato u zajedništvu s tridesetak (nad)biskupa i više od 600 svećenika. Među brojnim redovnicama sudjelovalo je i dvadesetak naših sestara zajedno s provincijalnom predstojnicom s. Leonkom Bošnjak Čovo.

ZBIVANJA I OSVRTI

PREOBRAŽENJE U DUBROVNIKU

U gradu svetoga Vlaha i naša zajednica ima svoju *festu*. Dobro je znano da se radi o blagdanu Preobraženja Gospodinova koji se obilježava u našem samostanu i drevnoj crkvi od Sigurate. Kao i svake godine sestre su se potrudile da skladno urešena crkva bude mjesto živog euharistijskog slavljenja Boga u zajedništvu sa susjedima, dobročiniteljima i prijateljima zajednice. Broj odazvanih bio je dovoljno velik da je crkva bila pretijesna a dvor pred njom dostatan. Ovogodišnje druženje obilježila je jedna novost. Naime, pozivu kućne predstojnice da bude dionica slavlja, odazvala se i provincijalna predstojnica.

Euharistijsko slavlje predvodio je fra Josip Sopta uz koncelebraciju četiri svećenika. U svojoj je propovijedi pogled vjernika usmjerio prema nebu i traženju neprolaznih vrednota. Tko veže sva svoja dobra za zemlju dovodi se u opasnost da promaši cilj, jer je punina dobara samo na nebu, posvijestio je fra Josip. Odveć prizemni život priteže nas za prolaznost, krade sreću. Naše konačno boravište, domovina nije ovdje na što upućuje i Isusovo preobraženje.

Spomenuo se i svih sestara koje su živjele kod Sigurate i osigurale svoju nebesku proslavu predanjem Gospodinu. One su doživjele svoju *siguratu* – transfiguraciju prelaskom u vječnost a stekle su je utkajući svoj život u život Crkve na dubrovačkom području. Nisu ih za zemlju privezale prolazne vrednote nego su svojim poslanjem, predanjem i molitvom kucale na vrata neba, proseći milosti za sebe i za narod. To je u biti redovničko poslanje koje ta zajednica i danas ostvaruje, istaknuo je propovjednik. Na kraju je zaželio svima okupljenima da se otvore obećanju preobraženja koje i nas čeka.

Po završetku misnoga slavlja druženje se nastavilo u dvoru pred crkvom uz slastice koje su pripremile sestre i gospođe koje su došle na slavlje. Vidjelo se da je narod već uhodan u obilježavanje blagdana Preobraženja kod sestara i druženje koje ga prati. To je tradicija koja oplemenjuje prisutnost sestara i razveseljuje one s kojima ih blizina veže, što se osjetilo i za obiteljskim sestrinskim stolom za večerom na koju su bili pozvani prijatelji i dobročinitelji zajednice.

s. Natanaela Radinović

HODIMO U SVJETLU VJERE

Osmi susret odgojiteljica naše Družbe odvijao se u Asizu od 26. kolovoza do 5. rujna o.g. pod geslom *Hodimo u svjetlu vjere*. Sudjelovalo je 26 sestara. Nije beznačajno da se susret odvijao upravo u Asizu. Željele smo doći u kolijevku franjevaštva da po Franjinu primjeru uvijek iznova posvijestimo važnost vraćanja na Izvor iz kojega se sam Franjo napajao. Ta ništa drugima ne možemo dati ako same nemamo! Treba poći od vlastita iskustva vjere. Od krhkosti vlastite vjere. Tako ćemo bolje razumjeti druge i pomoći im na njihovu putu hoda u vjeri.

Prva četiri dana bila su posvećena predavanjima u kojima su nam predavači prikazali pojedine biblijske likove i samog Franju pod nekim novim kutom gledanja. Kao da su odškrinuli vrata naših dubina i izazvali u nama pitanja koja dotiču nas same, našu vjeru, naš odgovor na Božji poziv, naš hod u vjeri. Kad nas se nešto osobno tiče, onda je to nešto živo, ne može nas ostaviti ravnodušnima.

S. Ombretta Pettigiani, franjevka, iznijela nam je najprije lik proroka Jone i Mojsija. Ono što im je 'zajedničko' jest Božja naklonost prema njima, njegova bezuvjetna ljubav koja ne gleda na njihovu ograničenost ili grešnost, njegova upornost da unatoč odbijanju, neposlušnosti hoće takve osobe za svoje suradnike, te njegova strpljivost koja ih tako vodi i odgaja da one u sebi stvore prostor slobode i aktivnog sudjelovanja u Njegovu planu spasenja.

Likovi Judite i Marije su imali svoje specifične naglaske. Judita nas uči kako čitati događaje, naročito teške, u svjetlu riječi Božje. Ona se pouzdaje u Boga i odatle njezina spremnost na rizik po vlastiti život. Traži pomoć od Boga, a sa svoje strane čini ono što ona može, služeći se onim što ima – ljepotom. Licem u lice susreće se s neprijateljem Izraelskog naroda, a Bog izvodi veliko djelo služeći se neznatnom ženom.

Marija također sluša događaje, promatra ih i čita pitajući se što Bog od nje traži. Marija pita da bi znala što joj je činiti. Anđeo joj ne odgovara puno. Sigurno je da nije puno ni razumjela, nije ni mogla na početku, ali je imala potpuno povjerenje u Boga. Kroz život je rasla u razumijevanju onoga što joj je anđeo navijestio i s povjerenjem u Boga živjela svaki trenutak znajući da *Bogu ništa nije nemoguće*. Marijina vjere je bila šutljiva, bez puno riječi, ali je govorila životom.

Nakon izlaganja imale smo vremena, a i potrebu, zaustaviti se nasamo s ovim likovima da u njihovu svjetlu promotrimo svoj hod, svoje bjegove, izmotavanja i svoja vraćanja, da Bogu damo više prostora, da ga zamolimo za oprostjenje ili da mu zahvalimo za strpljivost i povjerenje koje ima u nas.

Fra Pietro Maranesi, kapucin, govorio nam je o Franjinoj vjeri. On je bio zahvaćen iskustvom Isusa Krista koji se daruje njemu-Franji, jednom čovjeku, a da zauzvrat ne traži ništa. To iskustvo bezuvjetnosti, besplatnosti tako ga je zahvatilo, proželo, da on-Franjo, krhko stvorenje, ne može a da ne odgovori svojim bezuvjetnim predanjem Njemu. Govor s križa i govor križa opečatit će cijeli Franjin život. Franjo neće tražiti Boga u spektakularnim događajima života, u čudesima, nego naprotiv u događajima koji su tome suprotnost. Franjo želi prepoznati lice Isusa tamo gdje se to ne očekuje – u gubavcu, u patnji, u svakodnevnim događajima života. Franjo želi vjerom vidjeti Krista u siromašnim-jadnim-grešnim svećenicima, Krista koji je prisutan u njima unatoč njihovoj krhkosti. Franjo želi vjerom vidjeti Krista u siromaštvu sakramentalnog znaka, u Crkvi. Uči nas gledati dvije razine: ono

što vidimo očima tijela, ono što se događa pred našim očima, materijalnu stvarnost i ono, ili Onoga koji je nevidljiv tjelesnim očima, ali se nalazi unutar svega – Sina Božjega.

U malim skupinama smo dijelile vlastita iskustva onoga što je Bog po Franjinu primjeru pokrenuo u našim malim životima, u našim zajednicama. Možemo reći da Franjo privlači i danas.

Preostale dane našeg susreta posvetile smo radu na obnovi Odgojnog plana Družbe. To je bio zahtjevniji dio posla. Radile smo na podlozi aktualnog Odgojnog plana i prijedloga koje su uputile naše odgajnice, odgojiteljice i članice provincijalnih vijeća. Iz šume podataka i prijedloga, bilo je pravo umijeće izvući i skladno složiti ono bitno. Naravno, nije to bilo moguće napraviti u nekoliko dana. Komisija na razini Družbe, koja je zajedno s Vrhovnom upravom sudjelovala u pripravi ovog rada, nastavit će taj posao i privesti ga kraju. Dokument će dobiti svaka sestra kao poticaj za osobni rad, rad na sebi, jer odgoj traje cijeli život.

Ovo je bio radni dio. Možda vas zanima nešto izvan toga. Bile smo smještene blizu Porciunkole, tako da smo tu najčešće molile Jutarnju i slavile sv. misu. U slobodno vrijeme mogle smo skoknuti do crkvice koju je Franjo volio više od svih, i u tišini se sabrati i klanjati. Poštivale smo dan Gospodnji – nedjelju, te smo tada mogle organizirati vrijeme po vlastitom ili skupnom izboru.

Kolikogod je rad bio naporan, bilo je prostora za rekreaciju. Iskustvo i radost zajedništva je ipak nešto lijepo, franjevačko. Lijepo je da postoje ovakvi susreti na razini Družbe. To nas povezuje i bolje se upoznajemo.

U srcu svake od nas postoji sveti prostor – sveta zemlja – u koju smo pozvane ulaziti zajedno s Riječju, da naš život postaje poprište susreta dviju povijesti: Božje i naše, te da iz tog iskustva, poput Franje budemo vjesnici Velikoga Kralja.

s. Karolina Bašić

SUSRET DUHOVNIH ZVANJA VRLIČKOG KRAJA

Svakome je od nas Bog na poseban način bio sijač zvanja, a naše srce plodna zemlja, te smo na različite načine ostvarili i ostvarujemo svoj svećenički ili redovnički poziv. Svi smo pozvani na svetost i naviještanje kraljevstva Božjega u Crkvi i svijetu. Upravo u tom smislu doživljavam susret duhovnih zvanja, kao svjedočenje naše vjere i poslanja.

Susret je održan po drugi put, na blagdan sv. Jakova 25. srpnja 2013. godine u župi Gospe od Ružarija u Vrlici. U duhu zajedništva i različitosti svećenika, redovnika i redovnica, uključujući i domaćina župnika fra Jakova Viru, okupilo nas se devetnaest. Susret je započeo u predvorju crkve Gospe od Ružarija kratkim druženjem sestara, svećenika i redovnika s vjernicima, mjesnim župnikom fra Jakovom i čelnim ljudima grada Vrlike među kojima je bio i gradonačelnik Ivan Ćorić.

Svečano euharistijsko slavlje u 10.30 sati predvodio je organizator susreta fra Božo Duvnjak u koncelebraciji s prisutnim svećenicima. Na samom početku fra Božo je pozdravio vjernike koji su se okupili u velikom broju, redovnice i svećenike čestitajući im blagdan sv. Jakova. Posebnom se imendanskom čestitkom, u ime okupljenih, obratio župniku fra Jakovu. Prije propovijedi fra Božo je u kratkim crtama opisao put svoga redovničkoga poziva. Nadahnut svečevim životom svoju propovijed je temeljio na čitanjima Svetog pisma. Iznio je i nekoliko primjera o mučeništvu sv. Jakova koji je predao život iz ljubavi prema Bogu. Svetog su Jakova kao svog naročitog zaštitnika poštivali tijekom stoljeća mnogi hodočasnici i putnici, srednjovjekovni vitezovi, apotekari, kožari, ratari i voćari. Slikari ga obično prikazuju kao putnika sa štapom u ruci, koji put i s mačem, što podsjeća na njegovu smrt, jer je od kralja Heroda Agripe bio pogubljen mačem i tako prvi od apostola pošao u mučeničku smrt. U tom kontekstu fra Božo je istaknuo kako u današnjem svijetu i mi često doživljavamo razne neugodnosti samo zato što smo pošli Kristovim putem. Ne bježeći od križa, osnaženi vjerom i nadom u Gospodinovo uskrsnuće, vjerno nam je hoditi za Isusom po primjeru njegovih učenika.

Liturgijsko pjevanje predvodile su redovnice, a cijeli Božji puk je svesrdno sudjelovao i svojom pjesmom pobožno slavio Gospodina.

Prije samog blagoslova i završetka euharistijskog slavlja župnik je svima zahvalio na odazivu i podsjetio da on podržava ovu inicijativu "susreta duhovnih zvanja" koju ćemo, ako Bog da, svake godine obilježavati na isti datum. Sve nas je domaćinski i prijateljski pozvao na ručak u župsku kuću. U zajedničkom druženju, uz pjesmu i izmjenu iskustva, bilo nam je uistinu lijepo i ugodno. Duhovno ozračje susreta potaknulo nas je da primljeno duhovno blago ponese u zajednice u kojima živimo i ljudima s kojima radimo, jednostavno na Gospodnju njivu i mjesto gdje smo posijani.

Dao Bog da po nama i našim djelima nikne i koja klica zvanja iz ovog našeg lijepog Vrličkog kraja. Što drugo reći, nego hvala Bogu i bl. Djevici Mariji. Ne zaboravljamo ni dobre ljude koji su ovaj susret pripremili.

s. Marislava Samardžić

HODOČAŠĆE SVEĆENIKA I REDOVNIKA(CA) GOSPI SINJSKOJ

U devetnici pred blagdan Velike Gospe, u srijedu 7. kolovoza, u svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske, svečano euharistijsko slavlje predvodio je nadbiskup splitsko-makarski mons. Marin Barišić u zajedništvu s gotovo stotinu svećenika i više od dvije stotine redovnica, te bogoslova, sjemeništara, kandidatkinja i novakinja svih redovničkih zajednica rodnom Cetinskoga kraja. Sabrali su se s područja Cetinskoga dekanata koji obuhvaća župe od Vrlike do Kamenskoga – područje bivše općine Sinj.

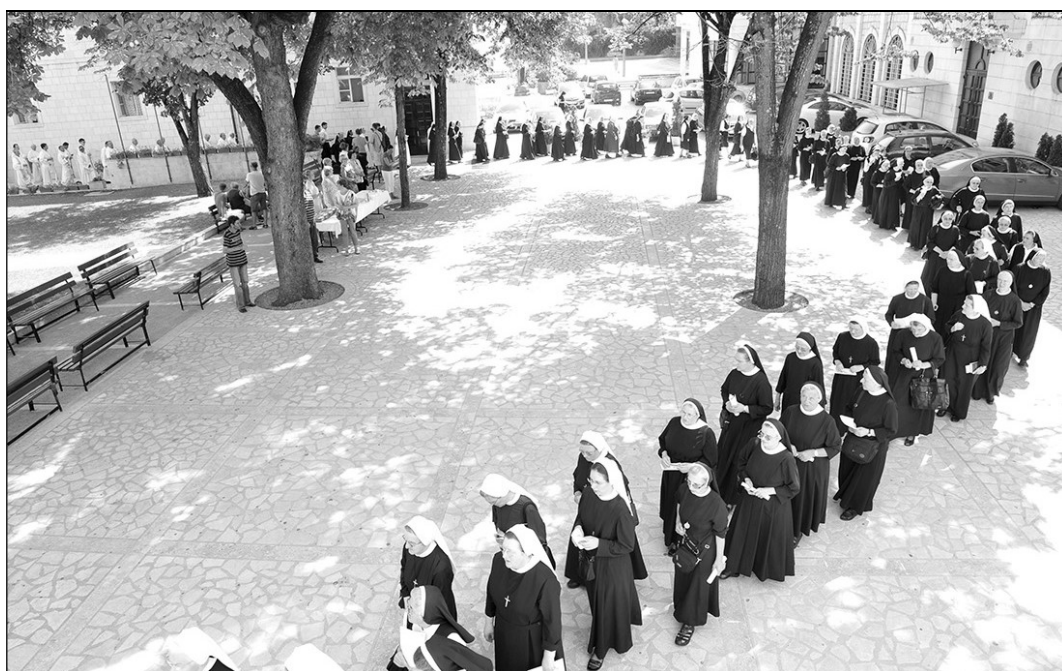
Iz toga plodnoga kraja iznikla su brojna duhovna zvanja. Sada ih je oko 170 svećenika i redovnika te oko 500 redovnica, a sam Bog zna kojih sve redova. U našoj Družbi iz Cetinskoga su kraja 84 živuće sestre, a 37 sestara je preminulo.

Osjetivši klicu svoga zvanja upravo u tom Svetištu u molitvi pred čudotvornim likom Majke od milosti, mnogi su se odvažili odgovoriti na Gospodinov poziv. Majčinskim milim pogledom svi su ispraćeni, na svim putovima i raskrižjima svoga života njezinim zagovorom usmjeravani, s djetinjom odanošću k njoj se rado vraćali, a o njezinom blagdanu u Sinj hodočastili.

Prvi put u tako velikom broju okupljeni, u tom dragom svetištu, iskazali smo zahvalnost Gospodinu i Majci Mariji za sve milosne darove u svome životu. Zajedno smo posvetnu molitvu izmolili, za milost ustrajnosti zamolili i nova duhovna zvanja njezinoj majčinskoj brizi preporučili. Osnaženi u euharistijskom zajedništvu, zahvalili smo Bogu za dar posvećenoga života i molili da nas Gospodin ojača i učvrsti u našem predanju i uveća plodove našega poslanja.

Ovo hodočašće dogodilo se u Godini vjere, a u trogodišnjoj pripremi za veliku proslavu 300. obljetnice čudesne obrane Sinja. Bila je to posebna prigoda za obnovu vlastite vjere, krsnih i redovničkih obećanja, u kojoj smo, po tko zna koji put pod Majčinskim pogledom s oltara, položili svu svoju nadu u Boga i moćni zagovor drage Gospe Sinjske.

s. Marija Petra

PROSLAVA REDOVNIČKIH JUBILEJA

Na blagdan Male Gospe, 8. rujna, u provincijalnom središtu u Splitu proslavljeni su jubileji redovničkoga života naših sestara. Biserni jubilej - 70. obljetnicu slavila je s. Anuncijata Klapež, a zlatni jubilej – 50. obljetnicu s. Viktorija Drmić, s. Ljubomira Kustura, s. Jozefina Ćosić, s. Krescencija Domazet i s. Aleksija Marušić.

Euharistijskim slavljem zahvalile smo Bogu na svim dobročinstvima koje je iskazao tim sestrama i našoj zajednici tijekom njihova života i djelovanja u ovoj Provinciji. U prigodnoj homiliji fra Nikola Barun, provincijal hrvatske provincije franjevac trećoredaca glagoljaša, posvijestio je obvezu obećanja živjeti karizmu Družbe prema Konstitucijama po redovničkim zavjetima u ovoj redovničkoj obitelji. Nakon homilije sestre jubilantkinje su obnovile svoje redovničke zavjete.

Zajedništvo s cijelom zajednicom, svećenicima i rodbinom slavljenica za obiteljskim stolom, obogaćeno je čestitkama sestara koje nisu mogle biti nazočne na slavlju, među kojima je i čestitka vrhovne predstojnice s. Klare sa sestrama iz generalne kuće. Na kraju je scenskim prikazom *Luda-mudra djevica*, u izvedbi mlađih sestara, uprizoren susret sv. Franje i sv. Klare na nebu te na zemlji susret suvremene redovnice i sv. Franje, s porukom da u suvremenom svijetu, unatoč mnogim protivštinama, nastojimo poput sv. Franje vjerno živjeti svoje predanje Bogu i služiti čovjeku ovoga vremena ne suobličujući se svijetu i svjetovnom načinu razmišljanja.

s.M.P.

UZ 70. OBLJETNICU REDOVNIČKOGA ŽIVOTA

S. ANUNCIJATA IVA KLAPEŽ

Iva Klapež – s. Anuncijata, rođena je 26. veljače 1924. godine u Košutama od oca Martina i majke Pere r. Latinac. U obitelji je bilo devetero djece – šest sestara i tri brata. Kršćanski odgoj, zajednička molitva, red i disciplina krasili su tu obitelj. U užoj i široj obitelji rodilo se više redovničkih i svećeničkih zvanja.

Kad je Ivi bilo 15 godina pošla je svome stricu fra Riku, koji je bio župnik u Gali kod Sinja. Kod njega je provela dvije godine i obavljala kućanske poslove. Od njega je puno naučila. Njegove propovijedi je posebno čuvala u svome srcu. Kad je stric otišao u mirovinu u samostan u Omiš, Iva je otišla u samostan kod školskih sestara. Tako su se njih dvoje “dogovorili”. Iva se već bila susrela sa sestrama franjevkama na Čitluku, gdje je njezina starija sestra, s. Amalija bila kandidatkinja. S. Borgija Čondrić je bila prva redovnica koju je Iva susrela. Ona je pitala, hoće li i ona doći u samostan, na što je Iva potvrdno odgovorila.

Kada je otac doznao da Iva namjerava poći u samostan, rekao joj je: “Kiše ti” – bila mu je to poštapalica – “drago mi je čut, neka ti Bog dade ustrajnost”. Zatim je nadodao: “U samostanu će biti žrtve. Tri stvari su važne: slušaj, radi i moli!” Iva je jedva čekala poći. Otac ju je *karom* doveo do Sinja. Tako je Iva odmah ostala u franjevačkom sjemeništu u Sinju – 19. veljače 1942. godine. Tu je ostala par mjeseci i pomagala u kuhinji.

Potom je bila poslana u franjevački samostan u Makarskoj. Tamo je kandidatkinja bila Luca Balajić (s. Dionizija) koja je radila u kuhinji, a Iva u praonici rublja. Dobri otac Antić je bio duhovnik sestara te je vodio brigu i o njima dvjema. Imale su tjedno susrete s fra Antom koji ih je uvodio u duhovnost i redovnički život. On ih je poštivao, a one su od njega upijale sve što ih je vodilo Bogu. Tako je bilo i za vrijeme postulature, koju su provele u Makarskoj. Za ulazak u postulaturu nisu išle u Split, nego su im *ovratnici* bili poslani u Makarsku.

U novicijatu ih je bilo šest. S. Anuncijata je jedina od njih još živa, iako se činilo da je ona slabija od ostalih.

Poslije novicijata je jednu godinu pomagala u kuhinji u sinjskom franjevačkom sjemeništu (1944.-1945.). Potom dvije godine (1945.-1947.) u Kninu pomaže s. Dolorozi Aškerc u bolnici na internom odjelu. Od godine 1947. do 1950. pomaže u praonici rublja u franjevačkom samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu i kroz to vrijeme u bolnici na Rebru pohađa šestomjesečni tečaj za instrumentarku.

U to vrijeme teško se živjelo, nije bilo financijskih izvora. Provincijalkom je bila s. Henrika Glinšek, koja je tražila sve moguće načine kako zaposliti sestre. Tadašnja Vojna bolnica sa smještajem u zgradi Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu otvorila je svoja vrata i primila 20 redovnica, 10 sestara milosrdnica i 10 školskih sestara. S. Anuncijata je radila kao bolničarka na ženskom internom odjelu od 1950. do 1954. godine. Sigurno bi ostala raditi duže da se nije razboljela Majka Terezija Hanželič. Naime, s. Henrika je htjela s. Anuncijatu poslati u Rim da se o njoj brine. Ona je to velikodušno prihvatila, ali je uprava bolnice nije pustila. Onda je uprava Provincije zatražila otkaz te je s. Anuncijata mogla poći. A onda se pojavio drugi problem – nije dobila putovnicu. Tako je umjesto u Rim pošla u Knin, gdje je radila u bolnici najprije na zaraznom, a potom na internom odjelu, sve do odlaska u mirovinu 1982. godine.

S. Anuncijata se živo sjeća koliko je rad sestara u bolnici bio cijenjen, od radnog osoblja i od bolesnika. Također su živa sjećanja koliko su sestre, a i ona sama, radile ne samo za čovjekove tjelesne potrebe, nego i za duhovne.

Jedan slučaj iz vremena rada u Vojnoj bolnici u Splitu je poseban. Žena je bila na umoru, ali je bila prisebna i željela je svećenika. Bio je još mrak, rano ujutro za noćne smjene, kada je s. Anuncijata pozvonila na vrata Sjemeništa i potražila svećenika. Došao je profesor Frano Franić (kasnije biskup). Rekla mu je da pođe u civilu, da ponese sve za bolesničko pomazanje, a da ona ima dozvolu. A dozvolu je trebala dobiti, iako samo usmeno, od pet osoba. S. Anuncijata tvrdi da nije imala problema dobiti sve te dozvole. Svi su oni poštovali sestre i dozvolili da može dovesti "sveštenika". Kada je umiruća žena vidjela da dolazi svećenik, od sreće je blagoslivljala Boga. Naišla je vizita i dr. Romac vidjevši da je u sobi s. Anuncijata sa svećenikom, zaobišao je tu sobu i rekao: "Ovdje časna ima vizitu, idemo dalje".

U kninskoj bolnici je bilo lakše što se tiče dolaska svećenika. I katolički i pravoslavni svećenici mogli su pristupiti bolesnicima bez problema. Ipak ju je jednom netko tužio da prisiljava bolesnike da prime svećenika, te je bila pozvana od *udbe* na razgovor koji je trajao dva sata.

S. Anuncijata je u kninskoj bolnici 30 godina bila glavna sestra na odjelu. Za tu službu je na zahtjev savjeta bolnice trebala ići na doškolovanje, šest mjeseci. Predavanja su bila u Splitu te je kroz to vrijeme stanovala na Lovretu. Ispite je polagala u Zagrebu.

Disciplina i red karakteristika je života sestara u kninskoj zajednici, što se prenosilo i u cijeloj bolnici. Dok su sestre imale kapelu u kninskoj bolnici, u njoj su svako jutro imale sv. misu. Kada je kapela bila ukinuta, sestre su svako jutro išle na misu u crkvu sv. Josipa. S. Anuncijata je radila dvokratno 20 godina. Došla bi kući o podne za ručak i na posao se opet vraćala te ostajala i duže od radnog vremena.

U ono vrijeme bilo je dosta gladi. Zbog nedovoljne ishrane s. Anuncijata je za vrijeme novicijata dobila avitaminozu, čak joj je kosa otpadala i oči su oslabile. Sve su sestre osjetile glad, ali su svojim radom, molitvom i zanosom bile poticaj i ohrabrenje jedna drugoj.

S. Anuncijata smatra da je u redovničkom životu najvažnija molitvena disciplina i dnevni red. Već je od kandidature od o. Antića naučila prakticirati duhovnu pričest, posvećivati i predavati Gospodinu svaki trenutak i svaku situaciju izgovarajući strelovite molitve.

U jakim liturgijskim vremenima – došašću i korizmi – sestre su znale satima klečati u kapeli, dragovoljno. Osobnu molitvu s. Anuncijata drži veoma važnom jer kroz nju Bog daje nadahnuća. Posebno joj je drago kad je izloženo Presveto, tada doživljava Božje prisutnosti, snaga Duha Božjega obuzima dušu. Primjeri starijih sestara su joj puno značili, poticali je da i sama bude pobožnija. Tako se rado sjeća nekih pokojnih sestara, koje su bile žene molitve i žrtve.

Ulaskom u mirovinu radno polje s. Anuncijate samo se premjestilo iz kninske bolnice na druga mjesta. Bilo je više premještaja što joj nije stvaralo nikakve probleme. Najprije je dvorila bolesne fratre u franjevačkom samostanu u Omišu jednu godinu (1982.-1983.), zatim odlazi u Njemačku, najprije godinu dana u Dom za starije osobe u Glonnu, zatim u Bad Tölz također godinu dana. Onda su se pojavili problemi s okom pa je u Münchenu bila operirana, ali bezuspješno. Vraća se u Domovinu, na Lovret. Zatim je poslana u Rim na operaciju oka. Ni ta operacija nije uspjela. Kako je u to vrijeme u samostanu na Farnesini bila na smrt bolesna s. Ignacija Cipot (članica Rimske regije), s. Anuncijata je zamoljena da je dvori, i ostala je sve do njezine smrti.

U Unešiću je godinu dana pomagala u kućanskim poslovima. Potom odlazi opet u Omiš radi podvorbe starijih i bolesnih fratara o kojima je brižno skrblila 11 godina (1985.-1996.). Liječnici i medicinsko osoblje iz obližnje ambulante bili su joj uvijek pri ruci. Bilo je slučajeva da je trebala ustajati i noću kada su bolesnici bili slabiji. Sve je to s. Anuncijata činila samozatajno, bez buke. Sama kaže da je u svom poslu nalazila više raspoloženja i radosti nego patnje. Godine 1996. dolazi na Lovret, ali ni tu nije u "mirovini". Zajedno sa s. Amalijom, rođenom sestrom, dvori bolesne sestre sve dok nije 2004. godine pala i slomila kuk. Stanje je bilo tako teško da se činilo kako se s. Anuncijata nalazi pred posljednjim putovanjem, 6 dana je bila u komi. Ali "putovnica" za taj "put" još nije bila gotova, zna se ona sama našaliti.

Tijekom života imala je sedam operacija. Ipak, zahvaljuje Bogu za sve što joj daje. S Njegovom prisutnošću sve može. Moli za žive i preminule, za cijelu zajednicu. Ne boji se smrti. Nema posebnih želja. Kada dođe teško, kad osjeća bolove, onda se hrabri mislima: Treba biti i *trpeža*. Bog misli na nas. On sve zna. Hvala Njemu, On daje *kapom i šakom!*

Za sv. misu se pripremi razmatrajući misna čitanja. Sve ih pronade u Bibliji dan prije i meditira. Iako teško hoda, trudi se uz hodalicu. Pa i na kor dođe da "obavi" svete ure.

S. Anuncijata moli puno za naše mlade. Mlađim sestrama želi da imaju povjerenja u zajednicu, da se ugledaju u dobre primjere te da imaju osjećaj zahvalnosti prema zajednici, Bogu i narodu.

Kad ju se pita o starosti, kako je podnosi, njezin je odgovor: Bogu hvala! Kao da sam se sad rodila. Sve učas prolazi. Sve što mogu, napravim sama. Dan mi prođe kao minuta. Trsim se i hodam. Zadržim se dosta u kapeli. Imam puno preporuka. Bog mi daje radost i zadovoljstvo u molitvi.

Priredila s. Karolina Bašić

IZ DJEČJEG VRTIĆA U ZADRU

Prijatelj-pomagač

Uz Dan policije, koji se slavi na blagdan sv. Mihovila, u okviru tjedna otvorenih vrata, u jutarnjim satima 24. rujna s djecom iz našeg dječjeg vrtića posjetili smo sjedište policijske uprave Zadarske županije. Zajedno s D.V. *Blagovijest* sestara milosrdnica krenuli smo u novu avanturu.

S obzirom da je cilj Ministarstva unutarnjih poslova da djeca prihvate policajca kao prijatelja-pomagača, mi smo odredile u tome ostvariti i naš cilj, upoznati one koji nas brane. Prošli smo kroz službu kriminalističke policije gdje su djeca sa zanimanjem promatrala otiske, upoznali se s opremom koju koriste policajci, javljali se na telefon, promatrali velike policijske motocikle. Djeca su prethodno napravila radove na temu "kako doživljavam policijskog službenika", te smo njihove radove ponijeli na dar. Premda su još djeca, vjerujemo da će im ovaj susret ostati u uspomeni i spoznaji kako je zahtjevno ali i potrebno biti policajac.

Odgoj u vjeri

Dana 24. rujna, vezano za početak nove pedagoške godine, u našem dječjem vrtiću u Zadru upriličen je susret s roditeljima na temu *Odgoj u vjeri*. U 17 sati u velikoj dvorani samostana, o. Damjan Kružičević, gđa Ksenija Milić i s. Lucija Bilokapić, održali su kratka izlaganja.

O. Damjan je u svom izlaganju naglasio da odgajati djecu znači istovremeno odgajati sebe. To je rast u povjerenju, ljubavi, zahtjevnosti. Nemoguće je biti dobar odgajatelj ako osoba koju odgajamo ne mijenja naš život. Ukoliko dijete svojom zahtjevnošću, problematičnošću ili nadarenošću ne mijenja naš život, ni mi nećemo moći oblikovati nešto dobro u djetetu.

Za nas je vjernike važna poruka Svetog pisma: Bog sam, da bi pomogao čovjeku, da bi se ono dobro u njemu razvilo, postao je čovjekom. Mi ne odgajamo toliko riječima koliko životom. Ono što djeca vide to i nasljeđuju. Imamo za primjer Isusa Krista koji je rekao: "Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca". Odgajati znači učiti sposobnosti komunikacije i odnosa. Da bi djeca razvijala sposobnost komunikacije s Bogom, s bližnjima i samim sobom, od najranije dobi moramo ih učiti tri stvari - to su molitva, razgovor i razmišljanje. I da to nauče činiti jednostavno, iskreno, ponizno. Na kraju je o. Damjan istaknuo kako su dvije stvari ostale nepromijenjene nakon Adamova grijeha - zvjezdano nebo i dječje oči. Potaknuo je roditelje da se zagledaju u oči svoje djece, u nadi da će vidjeti koliko Bog vjeruje njima u tom pogledu i kako ih želi odgajati u vjeri i ljubavi. Pozvao ih je da s djecom redovito sudjeluju na sv. misi te da ih uče da Bog nije samo u svetohraništu nego da danasve stanuje u njihovu srcu, i da ih tu najviše voli.

S. Lucija je govorila o vjerskom odgoju djece te je naglasila koliko je duhovni razvoj bitan za cjeloviti pristup djetetu predškolske dobi. Dijete je kao spužva koja sve upija, a od odraslih zavisi što će te male spužve upiti. Može se reći da je predškolsko doba najpovoljnije za usvajanje vjerskih sadržaja, tim više što su djeca te dobi otvorena za sve što je novo. To uvelike pomaže da se odgajaju dobra, plemenita i humana mlada bića koja će biti sposobna graditi bolji svijet. Vjera nije samo skupljanje informacija o Bogu i čovjeku, nego je to život koji se živi. Naglašavajući važnost Božje riječi u odgojnom procesu potaknula je roditelje da se s Biblijom u ruci povuku nasamo sa svojom djecom te im ispriповjede omiljelu biblijsku priču. Na kraju je na zanimljiv način prikazala tematske jezgre koje su uklopljene u odgojno-obrazovni proces kao kvalitetno osmišljen plan vjerskih aktivnosti koji je, prateći liturgijsku i pedagošku godinu, u korelaciji sa svim ostalim djelatnostima.

Gđa. Ksenija, prof. engleskog jezika, imala je izlaganje o engleskoj radionici i svom načinu rada s djecom. Iznijela je koja je dob najpovoljnija za početak učenja engleskog jezika, koja je njegova svrha i cilj učenja od samog vrtića. Roditeljima je ukratko predstavila na koji će način s djecom provoditi sat engleskog jezika, a održavat će se dva puta tjedno u prostorijama našeg vrtića.

Najljepše je kada smo zajedno

S ciljem izgradnje zajedništva, mi odgojiteljice, roditelji i djeca dječjeg vrtića iz Zadra, u subotu 28. rujna ujutro krenuli smo preko mora sa željom odmaka od svakodnevnih obveza, ubrzanog životnog ritma, da bismo dodirnuli onu ljepšu stranu života.

S uzbuđenjem smo se uputili prema Ugljanu. U franjevačkom samostanu sv. Jeronima srdačno su nas primile sestre Družbe kćeri milosrđa. Dočekale su nas otvorenog srca, u franjevačkom duhu jednostavnosti i radosti. Svi smo uživali družeći se sa sestrama uz domaće kolače i fritule. Roditelji su poželjeli ponovno se vratiti u tu oazu mira i tišine.

Nakon razgledavanja samostana slijedilo je euharistijsko slavlje, koje je predvodio o. Damjan, benediktinac. Dirnuo nas je svojom propovjedi o istinskoj ljubavi te potaknuo kako slijediti Kristov put. Roditeljima je ukazao da istinu traže u iskrenom dječjem pogledu, da svoju djecu odgajaju božanskom pedagogijom. Bog otvara širom svoju ruku i uvijek nam je pružena. Ruka prepuna milosti, ne diže prst prijatnije kada sagriješimo, nego nas prima u svoje milosrđe. Svima nam je posredovao radost susreta s Gospodinom da bismo tako osnaženi krenuli dalje.

Tata Vidaković uvelike je pomogao organizaciji zajedničkog druženja i u svom domu nas primio upravo onako kako kršćanin prima kršćanina. Najprije je o. Damjan blagoslovio njegovu konobu, zatim smo zajedno pripremali hranu i zahvalno blagovali. Svi smo uživali u zajedništvu, pjesmi, igri i razgovoru. I doista najljepše je kada smo zajedno - jedno u Kristu.

s. Lucija Bilokapić

JEKA IZ AFRIKE

Zajednica naših sestara u DR Kongu ove godine obdarena je novim sestrama i slavljima polaganja redovničkih zavjeta. Prve zavjete 25. kolovoza u kući novicijata u Bukavuu, u samostanskoj kapeli sv. Klare, položile su s. Anne-Marie Mukundwa i s. Marie-Louise Masika Kavuke. Na blagdan Rana sv. Franje, 17. rujna, u župnoj crkvi Mater Dei u Bukavuu, doživotne zavjete položila je s. Emilienne Nankafu Burhagereza. Svoje doživljaje i ozračje zajednice rado dijele s cijelom Provincijom i čitateljima Odjeka.

SLAVLJE PRVIH REDOVNIČKIH ZAVJETA

Dan naših prvih redovničkih zavjeta bio je prekrasan. Vrlo smo ushićene od radosti za jedan korak napredovanja u redovničkom životu. Zadovoljne smo i veselimo se s našim sestrama, roditeljima, našom Provincijom i Družbom.

Izražavamo veliko hvala Bogu koji nas je pozvao, svaku njezinim imenom. Posebno izražavamo zahvalnost našim odgojiteljicama: s. Ivki s kojom smo gradile temelje, s. Samueli koja nam je pomogla staviti prvu opeku i na kraju s. Eriki koja nam je pomogla napredovati izgradnjom naše duhovne kuće. Molitvom, vjerom u Isusa Krista, povjerenjem, nadom, hrabrošću i milošću Božjom nastaviti ćemo graditi našu duhovnu kuću da bismo uzogle sa svetim Pavlom reći: Nismo više mi koje živimo, Krist je onaj koji živi u nama (usp. Gal 2, 20). Zahvaljujemo svim osobama koje su sudjelovale u našem duhovnom rastu, osobito našim sestrama i našim roditeljima. Svjesne smo da nismo svojim snagama stigle do ovog radosnog dana, već milošću Božjom, njegovom voljom, molitvama drugih i našom privrženošću Kristu.

Liturgija toga dana bila je dobro pripremljena. Pogođene smo riječima koje je svećenik ponavljao za vrijeme propovijedi: Ostanite uvijek u radosti. Zahvalite Bogu u svakoj situaciji i molite bez prestanka. Ne budite sestre koje su tužne, nego sestre koje zrače radost. Sijte radost iz vaših srdaca posvuda gdje god budete.

Neka nas sam Gospodin nadahnjuje i neka nam udjeli milost da mu ostanemo vjerne cijeloga života te da u našem hodu još više otkrijemo lice živoga Krista. Također molimo pomoć Blažene Djevice Marije, one koja je rekla jedan potpuni *da* Bogu, neka nam pomogne ostati vjerne našim obećanjima njezinom sinu Isusu Kristu slijedeći svece i svete koji su ga nasljedovali svim srcem i za njega posvjedočili.

S. Anne-Marie i s. Marie-Louise

SLAVLJE DOŽIVOTNIH ZAVJETA

Blagdan Rana sv. Franje, 17. rujna, za našu zajednicu u DR Kongu bio je posebno svečan. U župnoj crkvi Mater Dei u Bukavuu, s. Emilienne Nankafu Burhagereza položila je svoje doživotne zavjete.

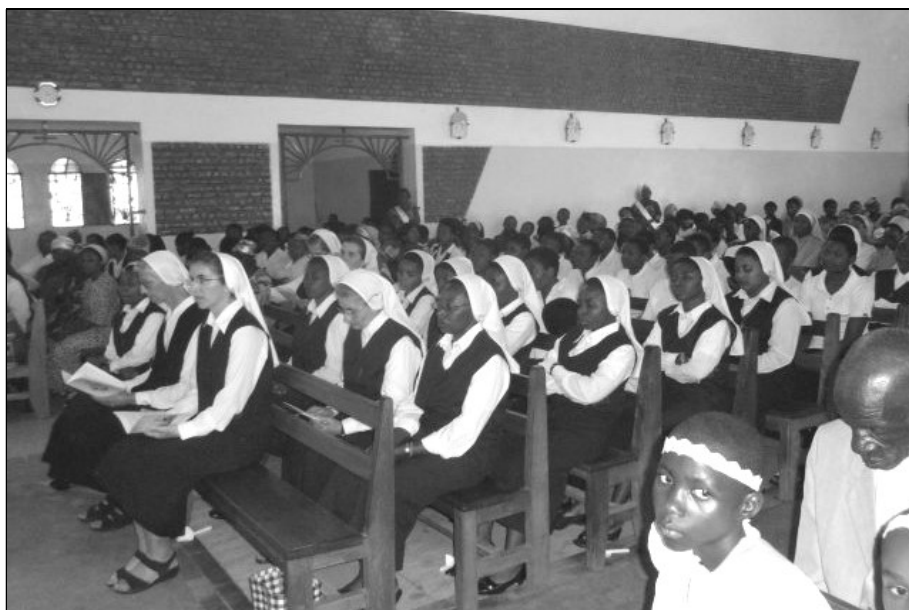
Zavjete je primila s. Samuela Šimunović, povjerenica sestara u DR Kongu. Svečano euharistijsko slavlje s obredom redovničkog zavjetovanja predvodio je mjesni nadbiskup mons. François Xavier Maroy, uz koncelebraciju 26 svećenika, većinom braće franjevac. Radost sa sestrama podijelila je mnogobrojna rodbina s. Emilienne te župljani, prijatelji i suradnici sestara.

Nadbiskup je u svojoj propovijedi naglasio važnost izgradnje i produbljanja svoje kršćanske vjere koja je uvijek iznova na ispitu uslijed životnih problema, društvenih nepravdi i osobnih previranja. Roditelje je pozvao na molitveni život u svojim obiteljima te poticanje djece na odabir života kao što je izabrala s. Emilienne – cijeloga života izbližega slijediti Krista.

Bilo je lijepo sudjelovati u crkvi koja pjesmom i plesom slavi ovaj Božji izbor i poziv te čovjekov odaziv. Posebno je bilo ganutljivo vidjeti majku s. Emilienne s koliko duše, vjere i slave Višnjem, plesom prati i predaje svoju kći u “službu Bogu, Crkvi i ljudima”.

Slijedeći primjer sv. Pavla koji, u liturgijskom čitanju toga dana, piše Galaćanima: “Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista po kojem je meni svijet raspet i ja svijetu” (Gal 6,14), te primjer našeg svetog Franje koji je nosio biljege križa Kristova, našoj s. Emilienne želimo da Križ postane njezin identitet. Jer jedino se po križu može braći i sestrama nositi ljubav, praštanje i Božje milosrđe.

s. Samuela Šimunović

GOSPODIN MI UČINI VELIKA DJELA, SVETO JE IME NJEGOVO!

Moja želja biti s Kristom, u Kristu i za Krista te Njega nositi braći i sestrama postala je stvarnost 17. rujna 2013. godine kad sam Kristu zavjetovala doživotnu pripadnost u krilu Družbe školskih sestara franjevaka Krista Kralja. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je naš nadbiskup François Xavier Maroy Rusengo u župnoj crkvi Mater Dei u Muhungu, Bukavu.

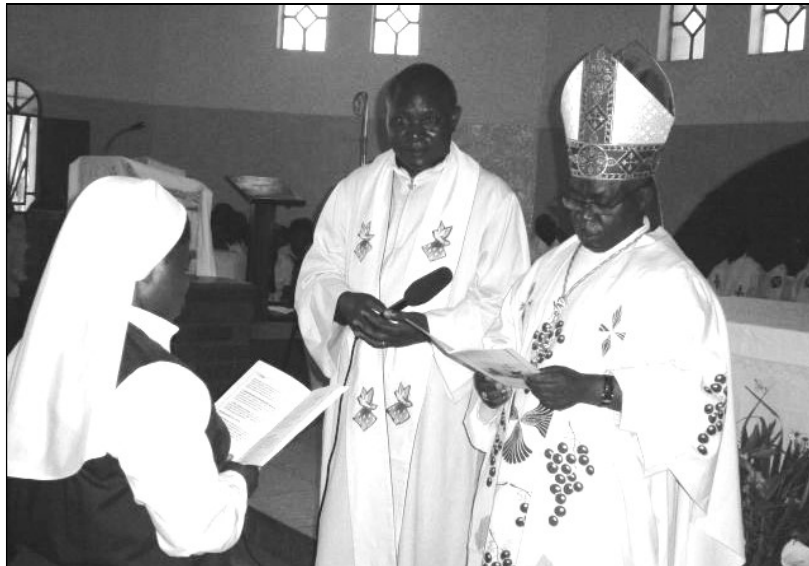
I evo, moja davna želja je ostvarena. Trajno sam se posvetila Bogu u krilu majke Crkve u ovoj redovničkoj obitelji. Moja radost i moj uspjeh su u Kristovu križu, koji je moje sve. Krist mi je ukazao povjerenje uputivši mi svoj poziv ljubavi. S ljubavlju, radosno, slobodno i s punim povjerenjem izrekla sam svoj "Da" - doživotno, Gospodinu "mom jedinom dobru". Nakon što sam izrekla obrazac zavjetovanja i pristupila oltaru da ga potpišem, došla mi je misao: "Gospodine, dovrši u meni sve što si Ti započeo", a potpisujući ga u dubini duše sam molila: "Gospodine, Ti si sve u meni, ja sam sva u Tebi. Pomozi mi ispuniti ovo što sam izrekla i što sad potpisujem pred Tvojim slugom, mojim sestrama i svima prisutnima". Dok je nadbiskup za mene molio, osjećala sam se sigurnom i zaštićenom svemoćnom Božjom rukom. Još jednom sam posvijestila da je redovnički poziv uistinu Božji dar u Crkvi i za Crkvu, ali isto tako da zahtjeva osobnu zauzetost.

"Pogledajte dan što ga učini Gospodin, dan radosti i slavlja!" Za mene je on poseban i nezaboravan. Prethodilo mu je 40 dana bliže pripreme u "pustinji". Od 1. kolovoza do 10. rujna bila sam u duhovnom centru *Amani* koji vode braća Družbe Isusove u Bukavuu. Kroz molitvu i kontemplaciju uranjala sam u osobni i duboki odnos s Kristom, susretala se s njim „licem u lice“. Duhovno me pratio o. Venceslas Kyaka, DI. Bio mi je ljudska moralna podrška. U njemu sam otkrila čovjeka poput "majčina krila" i spoznala da ljubav zahtjeva redovite susrete s onim kojeg se ljubi. Ukoliko nema tih susreta, ljubav može izbljedjeti i konačno nestati. "Ljubiti Krista iznad svega" traži razgovore, susrete i potpuno predanje Njemu - to je presudno.

Tijekom boravka "u pustinji" produbljivala sam svoju kršćansku vjeru te pripadnost Crkvi i redovničkoj obitelji. Sagledala sam cijelu svoju životnu povijest, proživljena iskustva, dosadašnje življenje redovničkih zavjeta, osobne odnose, molitveni život, život u zajednici i svoje apostolsko djelovanje. Ovo prečitavanje moga života potaknulo me da poput sv. Franje uzviknem: "Emilienne, počni ponovno, jer do sada si malo ili ništa učinila!" te da učinim svoju životnu ispovijed. U meni se pobudila želja da još više kao žena živim svoju vjeru i redovnički poziv, imajući na umu Isusove riječi: "Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane" (Iv 15,16), "Ostanite u mojoj ljubavi" (Iv 15,9b), te riječ Božju preko proroka Izaije: "Ne boj se, ja sam te otkupio. Pozvao sam te tvojim imenom, meni pripadaš, dragocjen si i ljubim te" (Iz 43,1-5). Da, ljubav Kristova mi je dovoljna. To su razlozi mojeg potpunog predanja Bogu u Crkvi.

Zahvalna sam Bogu, koji me je izabrao, ovakvom kakva jesam, sa svim mojim vrlinama i slabostima, uzdajući se u Njegovu milost i milosrđe. Zahvaljujem se zajednici koja me je prihvatila, podržavala i odgajala. Hvala svima koji su mi na bilo koji način pomogli. Dok iskazujem zahvalnost ne mogu ne pitati oprostnje od svih sestara za moje propuste i prkose, moju oholost - sve u vidu boljeg i radosnijeg zajedničkog života.

s. Emilienne Nankafu Burhagereza

BOGAT PLOD GORUŠIČINA ZRNA

Razgovor sa s. Samuelom Šimunović za Radosnu vijest br. 455, rujan 2013.

- *Možete li nam reći kojoj družbi sestara pripadate, kada je ona stigla u Kongo i koliko vas tamo ima?*

Pripadam zajednici Školskih sestara franjevaka Krista Kralja, provincije Presvetog Srca Isusova sa sjedištem u Splitu. Naše prve dvije sestre misionarke s. Erika Dadić i s. Romana Baković stigle su u Kongo 13. rujna 1974. godine. Nekoliko mjeseci poslije njih došla je i s. Blaženka Barun. Potom je stigla s. Mislava Prkić, a onda s. Mirabilis Višić i s. Večenega Dovranić. Nakon njih dolaze s. Mirjam Penić, s. Ivka Piplović, s. Mariangela Todorčić i s. Ivana Džimbeg. S. Večenega, s. Mariangela i s. Ivana su se vratila i rade u Hrvatskoj. Sada nas je osam. Ja sam najmlađa sestra misionarka naše Družbe u Kongu. Došla sam 2007. godine. Nama sestrama iz Hrvatske pridružile su se i sestre Kongoanke.

- *Budući da je vaša družba u Kongu od 1974. godine, sljedeće godine slavite 40. godišnjicu misijskoga djelovanja u toj zemlji?*

Tako je, Bogu hvala! Sljedeće godine slavimo 40 godina neprekidnoga djelovanja, što znači da sestre nakon odlaska u Kongo nikada nisu prekidale svoju prisutnost u toj misiji. Tijekom ratova koji su se tamo vodili, brojne su se redovničke zajednice vratile, odnosno prekinule svoj boravak na neko vrijeme, a mi smo ostale neprekidno s narodom Konga dijeleći njegovu sudbinu.

- *Kako to da ste se odlučile za Kongo?*

Mi nismo tipična misijska družba, ali ako netko ima misijsko zvanje odnosno ako je osjetio taj Božji poziv, to Družba nikada nije sprječavala. Naša Družba je međunarodnoga karaktera tako da imamo sestre u više provincija i u više zemalja: u Južnoj Americi (Argentini-Urugvaju, Paragvaju), Sjevernoj Americi i Europi (Italiji, Sloveniji, Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Austriji). Prve sestre koje su išle u Argentinu išle su upravo iz Hrvatske i Slovenije i to je bilo, možemo reći, naše prvo misijsko područje. Isto tako su naše sestre prisutne i u Egiptu; to je prva afrička zemlja u kojoj djeluju sestre naše Družbe.

- *Kako ste se Vi odlučili za misije?*

Mislim da se gorušičino zrno zvanja rodi tijekom mladenačkih dana i to zrno u nama zrije i raste do konačne odluke. Tako je i kod mene želja za životom u misijskim zemljama nastala davno još u osnovnoj školi. Iz te želje za misijskim zvanjem rodila se i želja za redovničkim zvanjem. Kad sam se odlučivala za redovničku zajednicu, vjerovala sam da će, ako je moje misijsko zvanje uistinu Božji poziv, a ne samo jedna djetinja avantura, doći vrijeme kad ću ga moći ostvariti; ako je to samo prolazna želja, bit ću redovnica tu, u Hrvatskoj. Tako mogu reći da se iz moga misijskoga poziva rodio redovnički poziv. Gorušičino zrno je raslo do konačne odluke u našoj zajednici kada sam zamolila i dobila dopuštenje poglavarica da se pridružim sestrama u Kongu.

- *Prije šest godina otišli ste u misije i pretpostavljam da su vam još svježija sjećanja na Vaš prvi susret s Afrikom?*

Kad sam došla, rekla sam si 'to je to, ostvarenje moje davne želje, tu sam gdje moram biti'. Znala sam da dolazim u bijedu i siromaštvo, ali na to se čovjek ne može nikada dovoljno pripremiti. Nema te dokumentarne emisije niti pripovijedanje nekoga misionara ili knjige koja vas može pripremiti na tu realnost koju ondje susretnete. Često se zapitam, kada vidim tu bijedu života: Bože moj, zar se danas, u 2013. godini, može tako živjeti? Osjetim revolt u sebi na tu situaciju. Na tu bijedu se čovjek ne može priviknuti, iako ju mora prihvatiti kao realnost i pokušati pronaći smisao te reći sebi 'evo ja sam tu, i u ovim okolnostima moram svjedočiti Božju ljubav'. U Afriku, srećom, nisam otišla s nekim velikim idejama da ću promijeniti svijet, već samo da ću ondje živjeti i raditi svoj posao što bih, uostalom, radila i ovdje u Hrvatskoj, jer živi se isti život samo u drugim okolnostima. Imala sam sreću što sam došla u zajednicu koja već dugo godina tamo živi i radi. Sestre koje su započele misiju imaju puno teže iskustvo, jer su počele iz ničega, dok sam se ja samo uključila i nastavila djelovati u jednoj dobro utemeljenoj zajednici.

- *Možete li nam malo približiti državu u kojoj se nalazite i ljude među kojima djelujete?*

Kongo je bila belgijska kolonija. Kada se kaže kolonija, ne misli se samo na jezik, već su ostale i državne strukture bivše kolonijalne vlasti. U ljudima je ostao taj povijesni trag. To danas bitno obilježava narod kao takav i njihovo shvaćanje bijeloga čovjeka, vlastite povijesti i vrjednovanja sebe. Godine 1960. DR Kongo postaje samostalna država. Zemlja obiluje mineralnim rudnim bogatstvima – zlatom (područje gdje se mi nalazimo poznato je po velikim nalazištima zlata), koltanom (koristi se u izradi mobitela i računalne tehnologije), dijamantima i bakrom. Taj koltan uzrok je niza ratnih sukoba u DR Kongu. Najmanje koristi od svega ima domaći narod. On postaje sve siromašniji i siromašniji i živi u sve težim uvjetima, i to u njima stvara još veću ogorčenost. Ogorčenost nastaje i u nama koji živimo s tim narodom, koji sve to svakodnevno gledamo i, nažalost, još više smo upućeni u tu crnu stranu njihova bogatstva nego običan domaći čovjek. Naravno da je kod školovanoga čovjeka taj revolt jači, jer ima više informacija. Grad Bukavu u istočnom dijelu DR Konga, gdje mi živimo i djelujemo, prenapučen je izbjeglicama iz okolnih područja, ljudima koji su morali napustiti svoje domove u strahu za vlastiti život. Sve to utječe i još više pogoršava i onako teške uvjete života u samom gradu Bukavuu.

- *Molim Vas, kažite nam nešto o događanjima u Crkvi u DR Kongu. Nedavno je bila proslava jednoga jubileja?*

Godine 2006. proslavljeno je 100 godina evangelizacije DR Konga. Radi se o mladoj Crkvi, ali dosta živoj i aktivnoj. Crkva je uvijek bila uz narod, što se najviše osjetilo tijekom proteklih ratnih zbivanja. Dokaz tome su brojni svećenici i biskupi mučenici. Biskup Muzihirwe ubijen je okružen ljudima, stanovnicima grada. U mjesecu listopadu redovito se slavi spomen na naša tri biskupa mučenika. Kod ljudi se osjeća ta bliskost Crkve i naroda tako da uistinu možemo reći kako je Crkva na istoku Konga jedna velika

obitelj. U proslavi svete mise osjeća se životna radost i zahvalnost Bogu za dar života, također i u njihovim pjesmama koje su bogate teološkim smislom i uvijek nadahnute evanđeljem. Kad cijela crkva pjeva, a vi ste dio toga, morate osjetiti blizinu Duha Božjega, i zajedništvo sa svim ostalim članovima crkvene zajednice.

- *Vaša poruka za čitatelje Radosne vijesti?*

Prvenstveno preporučam u molitvu sve nas misionare, gdje god da jesmo. Svatko je za sebe najveća misija. Srce svakoga od nas jest jedna misijska zemlja i prije svega moramo biti misionari u vlastitom srcu i u njega donijeti istinu evanđelja i Božju ljubav, a zatim ju, primjerom vlastitoga života, prenijeti drugima. Tamo gdje jesmo, tu je naša misija, bila to Afrika ili Hrvatska.

Razgovarao: Saša Ričković

NAŠI POKOJNICI

SESTRE NAŠE DRUŽBE

S. M. Marta Torres, živjela 92 godine, u Družbi 73 godine
preminula 23. srpnja 2013. u Asunciónu

S. M. Zmagoslava Radej, živjela 99 godina, u Družbi 82 godine
preminula 22. kolovoza 2013. u Mariboru

RODBINA SESTARA

Nikola Mijić, brat s. Vendeline, preminuo 23. srpnja 2013.

Andelko Grgat, otac s. Dominike, preminuo 25. srpnja 2013.

Jozo Glibota, brat s. Konzolate, preminuo 17. kolovoza 2013.

ZAHVALE

Drage sestre,

rastanak s onima koji su nam posebno blizu uvijek je bolan i dođe prerano. Nakon samo dva mjeseca od smrti moga brata Jozе Gospodin je pozvao k sebi i dragog nam brata Nikolu.

Mnoge od Vas s nama ste ga ispratile na zadnji zemni počinak. Hvala Vam! Hvala svima koje ste mi blizu molitvom i podrškom u ovom mom prolaženju. Obitelj moga pokojnoga brata Nikole srdačno zahvaljuje za prisutnost u ispraćaju, molitve i divnu liturgiju kojom ste ga ispratile.

Gospodin bio njegov vječni mir!

Vaša zahvalna s. Vendelina Mijić

Svim sestrama koje su mi na bilo koji način izrazile sućut i uputile molitve povodom smrti mog dragog oca Andelka od srca zahvaljujem.

Uz Božji blagoslov

s. Dominika Grgat

Drage sestre,

od srca vam zahvaljujem za iskazane sućuti prigodom smrti moga brata Jozе, koji je preminuo 17. kolovoza 2013. Lijepo je i ugodno doživjeti sestrinsku ljubav, posebno u trenucima ovozemnog rastanka s našim bližnjima. Iskreno hvala za molitve upućene Bogu za pokoj duše moga brata. Neka mu dobri Bog udijeli mir i radost u zajedništvu svih svetih.

s. Konzolata Glibotić